

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 124 / IV legislatura / Setè període

Dijous, 8 de juny de 1995

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 70

Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre un possible avançament de les eleccions autonòmiques en relació amb els resultats de les eleccions municipals (Reg. 28551)

Formulació: Sr. Reguant (M) (p. 6894).

Resposta: president de la Generalitat (p. 6894).

Repregunta: Sr. Reguant (M) (p. 6894).

Segona resposta: president de la Generalitat (p. 6895).

Pregunta al president de la Generalitat sobre la participació de la Generalitat en la Conferència de la Mediterrània (Reg. 28562)

Formulació: Sr. Codina (CiU) (p. 6895).

Resposta: president de la Generalitat (p. 6895).

SUMARI (2)

Pregunta al president de la Generalitat sobre el finançament autonòmic (Reg. 28566)

Formulació: Sr. Saura (IC) (p. 6896).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 6896).

Repregunta: Sr. Saura (IC) (p. 6896).

Segona resposta: *president de la Generalitat* (p. 6896).

Pregunta al president de la Generalitat sobre les negociacions per al traspàs de competències (Reg. 28572)

Formulació: Sr. Colom (ERC) (p. 6897).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 6897).

Repregunta: Sr. Colom (ERC) (p. 6897).

Segona resposta: *president de la Generalitat* (p. 6897).

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per tal que Barcelona torni a ser la primera capital editorial del món hispànic (Reg. 28577)

Formulació: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 6898).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 6898).

Repregunta: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 6898).

Segona resposta: *president de la Generalitat* (p. 6899).

Pregunta al president de la Generalitat sobre el trasllat dels centres penitenciaris de la Trinitat, de Wad-ras i Model, de Barcelona (Reg. 28581)

Formulació: Sr. Oliart (S) (p. 6899).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 6899).

Rèplica: Sr. Oliart (S) (p. 6900).

Preguntes al Consell Executiu sobre el motiu pel qual el termini de resolució de les sol·licituds de subvencions per a assistir a la IV Conferència mundial sobre les dones és d'un màxim de tres mesos a partir del 28 d'abril de 1995 (Reg. 27847), sobre si el Govern tenia coneixement dels pagaments fets per Casinos de Catalunya a El Correo Catalán (Reg. 27163), sobre les imputacions fetes a l'ex-secretari general de Presidència en l'anomenat «cas Casinos» (Reg. 26164) i sobre l'actitud del Govern en el procés de tancament d'El Correo Catalán (Reg. 21366)

El president n'anuncia la posposició (p. 6900).

Pregunta al Consell Executiu sobre els estudis del Departament d'Ensenyament en relació amb l'èxit i el fracàs escolar a Catalunya (Reg. 26253)

Formulació: Sr. Reguant (M) (p. 6900).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 6900).

Preguntes al Consell Executiu sobre si ha rebut cap sol·licitud específica i directa en relació amb la possibilitat de convocar un plebiscit per a decidir la independència de Catalunya (Reg. 27344) i sobre el fet que vint-i-set ajuntaments hagin sol·licitat la convocatòria d'un plebiscit per a decidir sobre la independència de Catalunya (Reg. 27345)

El president n'anuncia la retirada (p. 6901).

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a atenuar l'impacte ambiental dels valls que s'obren en el tram de la carretera N-152 a la zona de la Cúbia (Ripollès) (Reg. 27562)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 6901).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 6901).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 6902).

Segona resposta: *conseller* (p. 6902).

Pregunta al Consell Executiu sobre el possible augment de la sinistralitat a causa de les prescripcions del nou Pla de carreteres (Reg. 27563)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 6902).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 6902).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 6902).

Segona resposta: *conseller* (p. 6902).

Pregunta al Consell Executiu sobre si el Departament de Governació ha donat el vist-i-plau al nou Pla de carreteres, en tramitació (Reg. 27564)

Formulació: Sr. Piella (S) (p. 6903).

Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques* (p. 6903).

Repregunta: Sr. Piella (S) (p. 6903).

Segona resposta: *conseller* (p. 6903).

Pregunta al Consell Executiu sobre la consideració dels itineraris escolars en els centres públics d'ensenyament (Reg. 27565)

Formulació: *Sra. Baig* (S) (p. 6904).

Resposta: *conseller d'Ensenyament* (p. 6904).

Repregunta: *Sra. Baig* (S) (p. 6904).

Segona resposta: *conseller* (p. 6904).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la concessió d'autopistes de peatge a Catalunya (Reg. 27829) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Martí i Conill* (S) (p. 6904).

Posició dels grups: *Sr. Reguant* (M) (p. 6906), *Sra. Montserrat* (P) (p. 6906), *Sr. Farrés* (IC) (p. 6906), *Sr. Portabella* (ERC) (p. 6907) i *Sr. Moliner* (CiU) (p. 6907).

Votació del punt 1: *rebutjat per 18 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions* (p. 6909).

Votació de la resta de la Moció: *rebutjada per 27 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 6909).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el PEIN (Reg. 27830) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Bargalló* (ERC) (p. 6909).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 1 i 2, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Gimeno* (IC) (p. 6910).

Posició dels grups no esmenants: *Sra. Montserrat* (P) (p. 6911), *Sr. Manuel Nadal* (S) (p. 6912) i *Sr. Moliner* (CiU) (p. 6912).

Posició del grup presentant: *Sr. Bargalló* (ERC) (p. 6914).

Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 6914).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre el finançament dels serveis socials (Reg. 27845) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sra. Barenys* (S) (p. 6914).

Posició dels grups: *Sr. Reguant* (M) (p. 6915), *Sr. Ariza* (P) (p. 6915), *Sra. Mayol* (IC) (p. 6916), *Sr. Bosch* (ERC) (p. 6916) i *Sr. Codina* (CiU) (p. 6917).

La Sra. Barenys (S) *intervé per retirar el punt 3* (p. 6917).

Votació: *rebutjada per 30 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció* (p. 6917).

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre l'ús del català en l'ensenyament universitari (Reg. 27832) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Reguant* (M) (p. 6918).

Posició dels grups: *Sr. Ariza* (P) (p. 6919), *Sr. Riera i Gassiot* (IC) (p. 6919), *Sr. Dalmau i Ribalta* (S) (p. 6920) i *Sr. Vila i Foruny* (CiU) (p. 6920).

Votació del punt 1: *aprobat per 67 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions* (p. 6922).

Votació del punt 2: *rebutjat per 9 vots a favor, 54 en contra i 22 abstencions* (p. 6922).

La sessió s'aixeca a la una del migdia i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 70.2

La sessió es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, la lletrada Sra. Folchi i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i els consellers de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Entrem en el punt de l'ordre del dia relatiu a preguntes amb resposta oral. En primer lloc es tramitaran les preguntes que seran respostes oralment pel molt honorable president de la Generalitat.

*Pregunta al president de la Generalitat
sobre un possible avançament de
les eleccions autonòmiques*

La primera pregunta, sobre un possible avançament de les eleccions autonòmiques, la formula el diputat senyor Josep Maria Reguant, del Grup Mixt. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la pregunta que seguidament li faré l'he formulada pensant a obtenir una resposta conceptual i, per tant, allunyada de tota demanda de puntualitat, ja que només a vostè li correspon de manera legítima i exclusiva aquesta decisió d'avançar les eleccions. Però, en canvi, he recollit, crec, un sentiment estès dins el país, de la voluntat de conèixer la valoració que vostè fa dels darrers esdeveniments polítics, fonamentalment pel que fa als resultats de les eleccions municipals darreres i les mutacions que això ha suposat, o també el ritme transferencial que vostè reiteradament ha manifestat com poc satisfactori. Tinc la impressió que escoltant-lo podem esbrinar de manera indirecta quina és la intencionalitat del senyor president en aquesta matèria, i crec que això, la seva resposta, podria contribuir a descripar, a deixar relaxar el clima polític que en aquest moment es viu des de Catalunya i des de l'Estat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula el molt honorable senyor president.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley): Bé, senyor diputat, jo li agraeixo que em digui que em demana una resposta conceptual, perquè més no li puc donar, però en tot cas li he de dir el que ja hem dit mol-

tes vegades, i hem dit i redit, i ara ho tornaré a redir, i és que no tenia ni té res a veure el resultat de les eleccions municipals i autonòmiques a la resta de l'Estat amb la data de les eleccions al Parlament de Catalunya. Li vull dir, conceptualment parlant, que jo desitjo, sempre que es pugui, esgotar la legislatura, entre altres coses perquè, com a Govern, ens convé, i per tant ens agradaria fer les eleccions el mes de març. Però també he dit de fa temps que no ens hi podem comprometre d'una manera plena, perquè la decisió aquesta depèn d'altres coses que no són les eleccions municipals.

Per exemple, concretament, depèn del possible grau de col·laboració que d'ara endavant hi hagi o es prevegi que d'ara endavant hi pot haver entre el Govern central i Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat en matèria econòmica, en matèria autonòmica i en relació amb determinades propostes de llei. És a dir, es tracta d'escatir quina ens sembla que pot ser la capacitat i la voluntat del Govern central de col·laborar eficaçment, d'acord amb l'aplicació d'uns compromisos i d'un determinat programa.

Segona, la segona cosa que hi ha, que evidentment també hi juga, és el tema de la presidència europea; a nosaltres ens interessa, per diversos motius, que la presidència europea per part de l'Estat espanyol pugui ser assumida eficaçment.

I després hi ha un tercer punt, que aquest és molt capital—molt, molt capital—, i és que volem tenir la seguretat que de cap manera no hi haurà coincidència, o no ens veurem obligats a acceptar una coincidència de les eleccions al Parlament de Catalunya amb eleccions del tipus que sigui: en aquest cas serien eleccions espanyoles, però la mateixa oposició nostra hi seria si fossin eleccions municipals o eleccions europees.

Aquests són els criteris que li puc exposar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Pot repreguntar, el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. D'alguna manera, el senyor president de la Generalitat acaba de centrar, des del meu punt de vista, que el tema de les eleccions vindrà també lligat als fruits del suport al Govern de l'Estat; la relació entre avançar les eleccions i la qualitat i quantitat de traspasos que es rebin. Per exemple, les tres «c», no?, la llei de comerç, de cable i de costes... Si això tira endavant, fa la impressió que vostè seguiria mantenint el suport i, d'alguna manera, per bé que manifesta que no hi té una relació directa, probablement li permetria—com és la seva actitud política habitual— esgotar la legislatura. Però si les condicions de relació de transferències i de negociació amb el Govern de l'Estat donen els fruits que fins ara han donat, des de tot punt de vista minsos, probablement això li faria difícil a vostè seguir mantenint una cosa a Madrid i aquí mantenir, en fi, un *timing* d'esgotar la legislatura. Aquesta és la impressió que fa, i em sembla que alguna cosa ha aclarit vostè respecte al tema de les eleccions. És a dir, que seran al març, si circumstàncies alienes a nosaltres no ho impedeixen.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Senyor president?

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Quant de temps em queda, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Li queda exactament un minut.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Un minut? Bé, escolti, doncs em sobra molt de temps, perquè no tinc res a afegir sobre el que he dit. *(Rialles.)* Simplement, m'ha semblat notar que vostè treia una conclusió molt rotunda del que havia dit i jo, realment, no he dit res del qual es pogués treure una conclusió rotunda, no? Això està clar, no? *(Remor de veus.)* Entre altres coses, perquè no depèn de mi. És a dir, vostè ha dit en un moment determinat, diu..., esperi's, on ho tinc, això? Veig que tinc temps i puc buscar els papers: «Podrem esbrinar...» No, no podem esbrinar res; vostè no podrà esbrinar res, perquè entre altres coses jo tampoc no puc esbrinar res, perquè tot just ahir, per exemple, el conseller Alavedra es va veure amb el ministre Solbes, possem per cas, per coses que afecten tant la política pressupostària a nivell d'Estat com qüestions que fan referència al finançament de Catalunya, etcètera, no? Per tant, estem a mercè que siguin aquests resultats. No hi puc afegir res més.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la participació de la Generalitat en la Conferència de la Mediterrània

La següent pregunta és sobre la participació de la Generalitat en la Conferència de la Mediterrània, presentada pel diputat senyor Codina, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, la Generalitat de Catalunya ha tingut, especialment des de l'any 1989, amb la creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, una vocació i un interès especial en tot el que fa referència a l'estudi i la prospecció i, en definitiva, a tot el món mediterrani. El proper mes de novembre, els dies 27 i 28, hi haurà una conferència euromediterrània, aquí a Barcelona, que coincideix amb el moment en què hi ha la presidència d'Espanya a la Unió Europea. Però dos dies després, els dies 29 i 30, hi ha una altra conferència que ha estat anunciada aquests dies en els mitjans de comunicació, i aquest diputat voldria conèixer quina serà la participació de la Generalitat en ambdues de les conferències que se celebraran el mes de novembre.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. Senyor president.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: *(Estossegua repetidament.)* Suposo que la tos no compta, oi, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: No compta.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé. El Govern de la Generalitat, des de fa molt de temps..., no em remuntaré gaire en el passat, però concretament l'any 94 va insistir molt prop del Govern espanyol perquè la presidència espanyola del segon semestre fos utilitzada d'una manera

molt particular per tal que la Unió Europea fes una cosa que fins ara no ha fet mai, que és definir una política mediterrània, i bé, això ha estat objecte d'una sèrie de converses. Jo, avui mateix, quan acabi aquestes intervencions, he d'anar a Madrid per tenir una entrevista i també parlar d'aquests temes, concretament amb el ministre senyor Solana. I naturalment varem demanar, va sorgir la idea de la Conferència euromediterrània, i el Govern espanyol hi va tenir una actitud absolutament oberta, de dir que la seu fos concretament aquí a Barcelona.

Aquesta conferència, la conferència oficial de la Unió Europea, és una conferència d'estats i, per tant, la presència i el paper del Govern de la Generalitat és, de fet, molt mínim; això no vol dir que, degut a l'interès que sempre hem demostrat pel tema, que hi hem fet aportacions importants des d'un punt de vista fins i tot intel·lectual, crec jo, a la definició d'aquesta política europea i, de fet, el fet que es faci concretament aquí a Catalunya, a Barcelona, pot ser que..., evidentment tindrà un cert tracte protocol·lari diferent, la Generalitat, però..., em refereixo ara a un polític que l'altre dia va dir que jo aspirava a presidir aquesta conferència: demostra una tremenda ignorància del que són els mecanismes de la Unió Europea i del que pot ser aquesta conferència.

Ara bé, el que sí que és cert, com vostè ha dit, és que es va proposar —es va proposar per part nostra— que hi hagués una segona conferència, diguem-ne, destinada a mobilitzar la societat civil al voltant d'aquest tema mediterrani, el que es diu la conferència civil euromediterrània, que es fa sota el patrocini del Comitè Econòmic i Social de la Unió Europea, també de la Generalitat i també hi col·laboren el Govern espanyol i la Direcció General Primera de la Comissió Europea. I concretament, qui s'ocupa fonamentalment de l'organització d'aquesta segona conferència és l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, que, per cert, ara, d'aquí en endavant, a fi de modificar una mica els seus plantejaments, es dirà Institut Català d'Estudis i Cooperació Mediterrània.

Els àmbits temàtics seran tres: l'economia, el diàleg social i cultural, i el medi físic; en conjunt seran deu fòrums, amb una mitjana d'uns quaranta experts que estudiaran tots aquests diversos aspectes i, tot plegat, confiem que ajudarà a fomentar i incrementar la presència internacional de Catalunya, en general, a nivell europeu, i molt especialment en aquesta àrea mediterrània que ens és especialment necessari, això, des del punt de vista geopolític, geoeconòmic i pel paper que hi pot jugar la ciutat de Barcelona.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor president.

Vol repreguntar? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el finançament autonòmic

La següent pregunta és sobre el finançament autonòmic, que formularà el diputat senyor Joan Saura. Té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, com vostè sap, el llibre blanc sobre el finançament autòmic, encarregat pel Consell de Política Fiscal i Financera a un grup d'experts, afirma, de forma contundent, que l'actual sistema de finançament –l'anomenat acord del 15% de l'IRPF– és un sistema esgotat, un sistema que no obre cap perspectiva ni a l'autonomia financera, ni a la suficiència financera, ni a la corresponsabilitat fiscal. En aquest sentit, el nostre Grup opina que per a 1996 no s'hauria de prorrogar l'actual sistema, i voldríem conèixer l'opinió del Govern català i del president del Govern català en relació amb els propòsits de capteniment del finançament autòmic, però, molt en concret, què pensen fer vostès amb el finançament per a 1996.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El senyor president té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, naturalment, no tenim necessitat –la qual cosa no vol dir que no ens agradi, però–, no tenim necessitat d'estar absolutament d'acord amb tot el que digui el llibre blanc. En tot cas, el que passa és que en una cosa sí que insisteix el llibre blanc, i coincideix totalment amb la postura del Govern de la Generalitat, que és que cal insistir en el concepte de corresponsabilitat fiscal. En això, no solament no hi és contrari, sinó que rebla el clau en aquest sentit. Que puguin haver-hi altres fórmules d'aplicació? Això, estem disposats nosaltres a estudiar-ho, però, en tot cas, el que queda clar és que es defensa que hi ha d'haver més vinculació del finançament de cada comunitat autònoma amb les seves hisendes, amb el seu esforç fiscal, i que s'ha de complementar el que en podríem dir el principi de solidaritat amb el principi de responsabilitat de cada comunitat autònoma. I, en això, està absolutament en la nostra línia. Si l'acord de l'octubre del 93 ha de ser canviat en el futur per un altre plantejament, doncs bé, serà qüestió d'estudiar-ho, sempre que –ho repeteixo– això s'estigui produint en la línia de més responsabilitat, més vinculació amb l'esforç fiscal, més vinculació amb la hisenda pròpia i més corresponsabilitat fiscal.

Aquest serà el nostre plantejament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Saura pot repreguntar.

El Sr. SAURA: Senyor president, jo crec que vostè fuig d'estudi de les dues preguntes que jo li he fet. Primera, no li demano que vostè estigui d'acord amb tot el llibre; el que li dic és que aquest llibre diu als partits polítics i, especialment, al Govern català, que l'han signat, que és un fracàs el sistema actual de finançament. Vostè diu: «No hem d'estar totalment d'acord...» Evidentment que no, evidentment. Però el llibre el que diu és que ha estat un fracàs.

I vostè tampoc em diu res de què pensa fer l'any 1996. Miri, el sistema, l'acord del 15% és producte que hi ha tàctica política de vostès de peix al cove, i aquest peix s'ha podrit, senyor Pujol. I aquest llibre, els experts que vostès van nomenar –no nosaltres–, el que diuen és que aquest peix fa

podor, i que cal canviar el peix. I si vostè el que ens diu és que pensa amanir amb unes herbetes aquest peix podrit, li diem que canviï el peix, perquè, senyor Pujol, vostè sap que en aquesta legislatura el punt polític més important per a l'autogovern català era el finançament, i vostès avui, a la llum dels resultats econòmics per a Catalunya i a la llum de l'estudi del grup d'experts que vostès han nomenat, no pot defensar aquest acord. I ara encara, a cinc o sis mesos que hi hagi la pròrroga, no expliquen a aquesta cambra què pensen fer. El pensa prorrogar? Pensa amanir-lo amb unes herbetes? Perquè vostès van dir que decidirien. Vostès han decidit en coses: en la reforma laboral, en la política econòmica, en les desgravacions a les societats, diuen que decidiran si el Govern del PSOE presenta la llei de l'avortament..., però, mirin per on, en el tema més important, en aquesta legislatura, per a l'autogovern de Catalunya, vostès no han decidit, o millor dit, quan han decidit, se'ns diu que és un fracàs. I per tant, els demanem...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Senyor president?

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, nosaltres seguim creient que l'acord de l'octubre del 93 era un acord que obria un camí, que marcava una direcció que havia de ser bona des del punt de vista de la millora del finançament català. Si es vol aplicar sempre d'acord amb els criteris de corresponsabilitat, més vinculació amb les hisendes pròpies, etcètera, una altra fórmula, nosaltres no tenim cap inconvenient a estudiar-ho. I, en tot cas, en aquest moment el que estem demanant és que, com a mínim, hi hagi –potser en desacord amb el que vostè diu– una pròrroga del sistema actual, si no hi ha manera de negociar un nou sistema, a base, això sí, que s'elimini el sostre que s'havia establert.

Li vull, fins i tot, advertir que la cosa és especialment difícil en aquest moment. I en aquest sentit sóc jo que li faré una pregunta a vostè també, ara, de passada, no? Què faran les altres forces polítiques en el Parlament espanyol i en el Consell de Política Fiscal i Financera? Quina serà l'actitud d'Izquierda Unida, que té molta importància a Extremadura, per exemple, o que té molta importància a Andalusia? (*Veus de fons.*) O quina serà l'actitud del Partit Popular, que ha anunciat que vol anar en contra, i que espero que, de tota manera, quan hagi parlat amb els nous presidents de la Comunitat Valenciana i de la Comunitat de Madrid, potser haurà de canviar una mica el seu criteri? Però nosaltres, en tot cas, demanem aquesta actitud i, com a mínim, demanem l'ampliació d'això, si no hi ha temps o no hi ha la possibilitat política en aquests moments de formular un nou sistema, però sempre...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor president...

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: ...dintre de la línia de la corresponsabilitat fiscal.

Pregunta al president de la Generalitat sobre negociacions per al traspàs de competències

El Sr. PRESIDENT: Passem a la següent pregunta, sobre negociacions per al traspàs de competències, presentada pel diputat senyor Àngel Colom. Té la paraula.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, em sembla que podríem coincidir que els darrers traspassos assolits no responen en absolut, en absolut, a les expectatives i a les prioritats que es varen generar el mes de febrer en el si de la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos. Aquest Grup Parlamentari voldria saber l'estat actual de les negociacions, si és que hi ha negociacions –si és que hi ha negociacions–, pel que fa a l'assoliment de la totalitat de les vint-i-sis a trenta prioritats d'aquelles competències i serveis pendents encara de traspassos des de fa quinze anys, i a més a més, voldríem saber específicament si hi ha alguna novetat pel que fa als arxius documentals de Salamanca.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Senyor president, té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, jo ara no li puc..., em sembla que no escau i no tenim temps de fer una valoració –ja la farem al seu moment– sobre el que s'ha aconseguit durant aquest últim any, que jo també considero altament insuficient, però que, de tota manera, després del que va ser l'època de grans traspassos dels anys 80, 81 i 82, doncs, és probablement el moment en què hem rebut un paquet, un conjunt de traspassos més important i, fins i tot, políticament més significatiu.

De tota manera, això, no és moment ni hi ha temps ara per a explicar-ho. Em sembla que per a vostè pot ser més interessant saber quins són els temes que nosaltres tenim posats en aquests moments sobre la taula de la negociació. Són els següents, són: el tema del personal de l'Administració de Justícia i de les oficines judicials; el tema –el tema aquest tan discutit, per altra banda, i en el qual trobem grans oposicions, no dic en el Govern mateix, però a més fora del Govern–, sobre la vigilància de trànsit; alguns temes que han quedat pendents del finançament dels Mossos, perquè encara que hi ha l'acord Corcuera, que regeix i regeix bé, de tota manera, en aquell acord no es preveien algunes coses que ara, amb el desplegament territorial, són necessàries –per exemple, d'aquí a pocs dies posarem les primeres pedres de les noves comissaries de Mossos de Blanes i de Santa Coloma, i aquests problemes d'infraestructura no estaven previstos–; hi ha el tema que se'n diu de polítiques actives d'ocupació; hi ha el Senpa, o sigui, el Servei Nacional de Productes Agraris; hi ha la secció sanitària de l'Institut Social de la Marina; hi ha després el compromís del Govern de presentar, abans del 30 de juny, el projecte de llei de la LOAGE, o sia, Llei Orgànica de l'Administració General de l'Estat, en la qual un dels temes que entra és precisament aquest tema dels governadors civils; hi ha el tema, evidentment, del finançament autonòmic, del qual abans hem parlat amb el senyor Saura, i a part de tot això, hi ha algunes coses que no són pròpiament traspassos, però que, de fet, in-

cideixen en les competències autonòmiques, com són totes aquestes discussions que tenim de la Llei de costes, Llei del sòl, Llei d'assegurances –per la repercussió que pot tenir en el tema de mutualitats–, etcètera. I nosaltres havíem dit al seu moment que volíem acabar una primera tongada de negociacions el 15 d'abril, es va acabar una mica més tard –cosa no convenient, perquè va començar, diguem-ne, a superposar-se amb l'època electoral, però no va ser culpa nostra–, i ara reclamem que el mes de juliol tinguem clar què és el que, sobretot d'aquestes coses, el Govern està disposat o en condicions de donar.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Colom pot repreguntar.

El Sr. COLOM: Sí, senyor president. No coincidim en absolut que els traspassos assolits fins ara han sigut traspassos d'una certa o una gran importància, però deixem-ho córrer –tampoc hi ha temps per parlar-ne–, i tenim la sensació, una altra vegada, no d'un *déjà vu*, sinó d'un *déjà vu* permanent, pel que fa al que està sobre la taula. Quant de temps fa que està sobre la taula l'Inem? Quant de temps fa que està sobre la taula –de les negociacions, presumptament– el personal de l'Administració de Justícia?, i mai es defineix quin personal. Quant de temps fa que estan sobre la taula tots els altres temes que vostè ha esmentat? I segurament que estan sobre la taula i absolutament empolsinats, aquests temes, perquè em sembla que no els toquen, o els toquen molt malament.

A veure, de promeses, ja..., em sembla que molta gent n'està tipa, de sentir que, per part del Govern de la Generalitat, després de tants anys, continuem dient que s'està fent, s'està fent, i no s'assoleix res. Senyor president, a l'última intervenció, un altre diputat del nostre Grup, el nostre portaveu, va dir que ni cinc de calaix, pràcticament. Bé, ara hauré de dir que una mica de «calderilla» sí que hi ha caigut, aquests darrers mesos, però estem pràcticament en les mateixes circumstàncies. Calia prioritzar les transferències socio-econòmiques, i no s'ha fet, importantment. Calia prioritzar l'obertura de nous fronts de negociació que no estan previstos en l'Estatut, i tampoc s'ha fet –almenys amb suficient força. Calia prioritzar la liquidació de tota l'Administració perifèrica de l'Estat, i tampoc s'ha fet. Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Li queden trenta-cinc segons.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Trenta-cinc segons. Bé, escolti, això és objecte, si vostès volen, un dia, d'una discussió aprofundida sobre el que s'ha aconseguit fins ara. No és cert que no hi hagin hagut alguns avenços significatius. N'hi diré un: el fet que se'ns hagi admès finalment el principi del desplegament territorial dels Mossos d'Esquadra és important –i sé que vostè ho valora. Hi ha hagut unes millores importants –que han passat molt desapercebudes, afortunadament, perquè així ningú no ha protestat–, unes millores importants en el finançament de la

sanitat, des de diversos punts de vista... I com això, doncs, altres coses que li podria esmentar, que també han passat desapercebudes; les més importants han passat desapercebudes, afortunadament: per exemple, tot el que fa a la incapacitat laboral transitòria, que representa una incidència molt gran de l'Administració catalana en sectors que afecten centenars de milers de persones...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor president.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt bé.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per tal que Barcelona torni a ser la primera capital editorial del món hispànic

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre les mesures previstes per tal que Barcelona torni a ser la primera capital editorial del món hispànic, que formularà el diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Fa poques setmanes, senyor president, a través de l'índex ISBN hem conegut una dada inquietant i decebedora: a Barcelona, que sempre havia estat la capital editorial en castellà del món hispanoamericà, s'han publicat menys llibres en castellà que a Madrid, l'any passat, l'any 94 –concretament, 16.500 contra 21.500. Quina valoració en fa, d'aquest retrocés, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. El senyor president.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Miri, això, fa molts anys –i en puc donar testimoni escrit, amb declaracions, articles, conferències–, ha preocupat el Govern de la Generalitat, no ja el de l'edició en català, sinó el de l'edició en castellà, que vostè acaba de plantejar. Ara bé, aquest, en tot cas, el que queda molt clar és que no és un problema lingüístic: no és que la llengua castellana estigui en dificultat en el món; per tant, no hi han d'entrar mesures de caràcter lingüístic aquí, evidentment –cosa que en canvi sí que passa amb el català–, ni tampoc que no s'hagi fet tota la tasca d'infraestructura o, en fi, de crear els elements i els factors que han de permetre que existeixi el personal tècnic, el personal universitari que en general necessita una indústria editorial. Això s'ha fet. Per tant, en tot cas, aquesta és una pregunta que potser haurem de fer a les indústries, a les empreses del món editorial.

De tota manera, li vull precisar una cosa: si bé és cert que l'any passat –concretament, el 94– hi ha hagut un increment molt més important a la Comunitat de Madrid respecte a l'edició que no pas, concretament, a Catalunya, també és cert –i això situa les coses en el seu lloc– que les dades que tenim... –no del 94, perquè aquestes dades arriben més tard, però sí del 93–, ara bé, els editors ens diuen, em deien ahir alguns d'ells, quan els vaig telefonar, que la cosa no ha canviat substancialment, que, en canvi, per exemple, les empre-

ses editorials catalanes en el mercat espanyol –per tant, bàsicament en castellà– representen el 61% de la venda total. Això, per començar. I que, a més, això ha anat augmentant d'any en any: l'any 91 representava el 56%, l'any 92 el 58,8, i el 93, això que li deia: el 60,99%, exactament. I, pel que fa al comerç exterior, la cosa encara és més evident, més substancial i més positiva: concretament, el 48,2% de l'exportació espanyola de llibres es fa des de Catalunya, i naturalment l'exportació vol dir llibre en castellà, vol dir, bàsicament, llibre en castellà.

És per tot això que crec que s'ha de fer en aquests moments, el Departament, no solament el de Cultura sinó també el de Comerç, Consum i Turisme, està fent un estudi sobre la situació econòmica del sector del llibre a Catalunya; possiblement s'hauran de prendre algunes mesures, però el que li vull dir és que la situació de l'edició, també en castellà, a Catalunya és prou important per totes aquestes xifres que li dono de venda, àmpliament majoritària, i d'exportació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president El senyor Vidal-Quadras pot repreguntar.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, de seguida. Completament una mica l'escenari, senyor president. Jo voldria afegir que l'any 94 l'edició en català baixa, també, per primera vegada, des de la fi del règim anterior, 11% menys que l'any 93. L'any 94 a Espanya hi va haver un rècord en publicació de títols, és a dir, al conjunt d'Espanya la publicació puja i el consum de llibres a Catalunya és més alt ara –a diferència de fa dos anys– que a Madrid, és a dir, el públic català consumeix més llibres; en canvi, la producció baixa. I també és interessant remarcar que a Barcelona la producció de llibres per part de petites editorials puja i a Madrid baixa.

Jo crec, senyor president, que hi ha alguna cosa que falla si mirem tot aquest escenari. És a dir, potser vostè hauria de reflexionar i el seu govern sobre la seva política cultural en termes globals. Tots aquests fets apunten un mateix diagnòstic, i és que una política massa construïda sobre la subvenció, la intervenció o el dirigisme asseca les fonts de la creativitat. El món editorial i el món de la creació artística, literària, científica, necessita un clima especial, el món dels escriptors, dels editors, dels agents literaris, en castellà o en català, necessiten un clima de llibertat, una política que en el terreny lingüístic no estigui basada en la substitució sinó en l'addició. Crec, senyor president, que vostè hauria de fer una reflexió seriosa a la llum d'aquestes dades, i un govern, senyor president, des del punt de vista cultural, ha de ser més un estímul que una cotilla i ha de ser més un motor que no pas un llast, i aquests fets relatius al món editorial potser ens indiquen que estem seguint una política errada, un concepte de país tancat, estret, potser empobridor.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. I, per cert, volia felicitar-lo pel seu aniversari, senyor president, que és demà. Que en compleixi molts, feliçment.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Escolti, si puc, compliré tots els que pugui. (*Rialles.*) Això ja li ho asseguro, la qual cosa serà, si més no, satisfacció meva personal, no dic de ningú més, però en tot cas meva personal.

Bé, aleshores, quant em queda, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Vint-i-quatre segons.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Vint-i-quatre segons. Això no val, però, això que he dit ara.

El Sr. PRESIDENT: Sense comptar la felicitació.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, d'acord. Escolti, bé, comprendrà que el tema del suport al llibre en català, al qual vostè ha posat l'accent en la segona part de la seva intervenció, ens preocupa especialment, i per això es van prendre i se segueixen prenent tota una sèrie de mesures de suport genèric, d'ajuts a projectes de difícil comercialització, d'ajuts a la creació i a la publicació de manuals universitaris, etcètera.

Pel que fa a l'edició en castellà, li he d'advertir que això del concepte tancat de país i tot això vostè ho repeteix molt sovint, però a mi cap editor mai, cap editor dels que treballa a Catalunya en castellà me n'ha parlat, i, evidentment, ningú ens ha demanat cap subvenció especial. Ens poden haver demanat ajuts, que els hem donat, de caràcter polític quan hi ha hagut certes crisis. Per exemple, ara mateix, amb motiu de la crisi de Mèxic, per tal que nosaltres fem pressió a nivell del Govern central perquè es prenguin determinades mesures.

El Sr. PRESIDENT: S'han acabat els vint-i-quatre segons, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el trasllat dels centres penitenciaris de la Trinitat, de Wad-ras i Model, de Barcelona

La següent pregunta és sobre el trasllat dels centres penitenciaris de la Trinitat, de Wad-ras i Model, de Barcelona, presentada pel diputat senyor Joan Oliart. Té la paraula.

El Sr. OLIAART: Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, cal traslladar els centres penitenciaris de la ciutat de Barcelona al més aviat possible, i això per un doble imperatiu; primer per la situació d'aquests centres penitenciaris, ubicats en el bell mig d'uns barris densament poblats de la ciutat, però sobretot –sobretot– per un altre imperatiu, que és la modernització de les infraestructures penitencieres de Catalunya. Aquestes presons, senyor president, no ens serveixen.

Aquest Parlament ha recollit aquesta necessitat i en una moció, molt abans o poc abans de la campanya electoral, insta el Consell Executiu a presentar, en el més breu termini possible, un pla de presons que, indubtablement, doncs, acull i recull aquesta necessitat del trasllat de les presons de Barcelona. Més endavant, i malgrat aquest consens, aquesta qüestió va ser utilitzada electoralment en la campanya municipal de Barcelona, sobretot per un candidat, el senyor Miquel Roca.

Jo no sé si això ha tingut efectes positius o efectes negatius; jo suposo que n'ha tingut dels dos, ha tingut aquest doble caràcter, però l'obligació dels polítics és sobretot aprofitar els aspectes positius, i jo crec que sí que n'hi han hagut, d'aspectes positius, en aquest debat extens que s'ha produït a l'entorn d'aquesta qüestió. Efectes positius, una major sensibilització de l'opinió pública entorn a aquest problema, un major compromís de les forces polítiques i un major compromís també institucional, tant per part del Govern de la Generalitat com per l'Ajuntament de Barcelona. En una paraula, s'ha transformat aquesta qüestió en una prioritat de govern i, com que aquesta és una competència de la Generalitat, pertoca al Consell Executiu que vostè presideix adoptar les mesures pertinents.

És per això que nosaltres li formulem la pregunta en el sentit de quines mesures pensa vostè adoptar per al trasllat d'aquestes presons al més aviat possible, i això li ho fem, senyor president, en un to cordial i de col·laboració, en el mateix que ha presidit tots els debats que darrerament han tingut lloc en aquest Parlament sobre aquesta qüestió i també des de la coherència de la nostra voluntat de modernització de les institucions penitenciàries a Catalunya, tantes vegades expressades pel meu Grup en aquest Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, en primer lloc deixo constància del to cordial que hi ha hagut sempre en aquesta discussió, almenys darrerament, i de la seva intervenció. Efectivament, nosaltres vam agafar el compromís de presentar un pla de creació-substitució d'establiments penitenciaris que no diu «al més aviat possible», sinó que diu «en el termini de sis mesos a partir del dia 20 d'abril».

Bé, dit això, Catalunya disposa de 5.542 places penitencieres i en aquests moments tenim 6.709 presos; per tant, tenim un dèficit de 1.167 i, per tant, tenim una urgència penitenciària. La urgència penitenciària és la creació, no és el trasllat de les presons de Barcelona, sinó que és la creació de –posem– 1.500 places noves penitencieres, i aquest és l'estudi que està en curs, fer una nova presó que tingui –en principi s'havia pensat– 1.500 places.

Hi ha un segon punt: que serveixi per esponjar les presons. Segon punt que no és tan urgent però que, evidentment, està sobre la taula, com vostè ha recordat, és que s'ha de resoldre el tema de les presons de Barcelona sobre la base, a més, que a Barcelona s'hi deu una presó de preventius, i una presó gran de preventius, una presó –comptem– d'uns 1.500 presos; tenim present que en aquest moment tenim 1.219 preventius, i bé, i evidentment aquest és un tema que s'ha de discutir amb l'Ajuntament de Barcelona.

Ja que vostè ha fet referència al tema, en fi, a la discussió que es va fer d'aquesta qüestió durant la campanya electoral, jo vull recordar que precisament perquè vaig veure que aquest tema es discutia, jo vaig subratllar una cosa que vull deixar ara també molt clara, i és que la supressió de les presons de Barcelona, i sobretot de la presó Model, primera, no és la urgència penitenciària –no és la urgència penitenciària–,

en tot cas ve en segon lloc: el primer és esponjar les presons i fer una nova presó per a –diguem-ne– absorbir aquests presos, aquests mil i escaig, 1.200 presos de més que tenim respecte a les places penitenciàries, i després vam advertir, i jo vaig voler-ho advertir durant la campanya, que no podrem fer aquesta..., per exemple, concretament, treure la Model, si no hi ha una qualificació urbanística que permeti obtenir uns ingressos que permetin finançar un nou centre. Almenys –diguem-ne– a curt termini, en un termini de quatre o cinc anys això no es podrà fer si no és amb aquestes condicions, i així ho vaig deixar clar, vaig fer una intervenció especial durant la campanya perquè quedés clar que si la Generalitat podia assumir algun d'aquests plantejaments era a base de fer-ho d'aquesta manera.

Res més, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Li queden quinze segons, al senyor Oliart, per repreguntar.

El Sr. OLIART: Pocs són, senyor president. Bé, jo voldria dir moltes coses; el que passa que en quinze segons, indubtablement, en puc dir molt poques.

A veure, hi ha una necessitat de tres nous centres penitenciaris, senyor president, i és indubtable que dos d'aquests centres penitenciaris han d'anar fora de la ciutat de Barcelona. Jo esperava que avui vostè ja ens digués que tenia la finca comprada per a la construcció del centre penitenciar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps. I al senyor president només n'hi queden vuit, de segons. Els vol consumir? (Pausa.)

Moltes gràcies.

Bé, passem al torn de preguntes ordinàries o que no contesta directament el president de la Generalitat.

Preguntes al Consell Executiu sobre el motiu pel qual el termini de resolució de les sol·licituds de subvencions per a assistir a la IV Conferència mundial sobre les dones és d'un màxim de tres mesos a partir del 28 d'abril de 1995, sobre si el Govern tenia coneixement dels pagaments fets per Casinos de Catalunya a El Correo Catalán, sobre les imputacions fetes a l'ex-secretari general de Presidència en l'anomenat «cas Casinos» i sobre l'actitud del Govern en el procés de tancament d'El Correo Catalán

La presidència comunica que han estat posposades les preguntes que figuren en la relació entregada a ses senyories, les números 1, 3, 4, 5, 6 i 7.

Pregunta al Consell Executiu sobre els estudis del Departament d'Ensenyament en relació amb l'èxit i el fracàs escolar a Catalunya

Per consegüent, comencem per la pregunta número 2, sobre els estudis del Departament d'Ensenyament en relació

amb l'èxit i el fracàs escolar a Catalunya, que presenta el diputat senyor Josep Maria Reguant. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. En una resposta signada per vostè, senyor conseller d'Ensenyament, el dia 13 de març de 1995, a una pregunta meua respecte al percentatge de fracàs escolar a EGB, BUP i COU durant el curs 93-94, vostè em responia i deia que, en qualsevol cas, està sempre lligat el fracàs escolar a les capacitats pròpies de cada alumne, i no és equivalent al fracàs acadèmic ni implica un fracàs social o professional. La veritat és que admetrà vostè que això almenys és discutible; és discutible, és cert que el coeficient G de Speerman és vital per a qualsevol projecció en el coneixement, de penetració en el coneixement, però, per exemple, li dic que un 40% dels escolars fracassa per problemes de rendiment i falta d'adaptació, i el rendiment i l'adaptació no es pot dir que sigui exclusivament atribuïble al coeficient G de Speerman o índex d'intel·ligència.

Per exemple, un estudi encarregat per la Fundació Jaume Bofill al CIREM, el Centre d'Iniciatives i Recerques Europees a la Mediterrània, centra el fracàs escolar en la falta de motivació i en problemes de relació o d'adaptació. Per tant, no solament sóc jo que qüestiono aquesta afirmació de vostè en el sentit que el fracàs escolar es deu, exclusivament o de manera molt fonamental, al coeficient G de Speerman, al coeficient d'intel·ligència mitjà, sinó que són molts els altres factors, i aquests factors –i aquí ve el contingut de la pregunta d'avui– segurament vostè els podrà explicar si ens pot verbalitzar quins són els estudis realitzats pel Departament d'Ensenyament de la Generalitat pel que fa a l'èxit i fracàs escolar de Catalunya.

Entre altres raons jo li demano que vostè ens els digui perquè el director del CIREM manifestava i li ho recollia així divendres 24 de febrer *La Vanguardia*, deia exactament que el seu Departament no té dades fiables en el tema a què ens estem referint. I, certament, sense un estudi per part del Departament difícilment el Departament es pot moure per corregir el fracàs escolar de Catalunya que, tal com vostè em va manifestar en la seva contesta, és que un terç dels estudiants d'EGB no finalitzen els seus estudis, no tenen el graduat escolar; un 36% d'alumnes de BUP acaben el període d'estudis sense obtenir el títol corresponent, i el COU un 30%.

Aquestes xifres són més elevades en l'estudi del CIREM, però, en qualsevol cas, jo ara espero de les seves respostes, en aquest moment, que em pugui manifestar...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El conseller senyor Pujals té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Joan M. Pujals i Vallvé): Moltes gràcies, senyor president. El senyor Reguant, efectivament, ha insistit en els darrers mesos en algunes qüestions que afecten l'èxit i el fracàs escolar de la població del sistema educatiu de Catalunya.

En qualsevol cas, la seva pregunta concreta és de quines dades o quins estudis disposa el Departament d'Ensenya-

ment en relació amb aquesta qüestió. Bé, i el cert és que nosaltres, el Departament, mitjançant la Inspecció d'Ensenyament, recull les dades corresponents als resultats de les avaluacions finals obtingudes pels alumnes. Aquesta actuació, aquesta recerca de dades es porta a terme en tots els centres docents de Catalunya, amb independència de quina sigui la seva titularitat, i es porta a terme en tots els cursos i cicles en què s'estructura l'ensenyament.

En funció de les dades obtingudes s'elaboren estudis per nivells educatius i dins d'aquests per a cadascuna de les àrees curriculars. Això permet disposar d'aquesta informació classificada per centres, per zones d'inspecció i pels àmbits de les delegacions territorials. Naturalment, disposem també d'aquestes dades per al conjunt de Catalunya.

Altrament, l'oficina de coordinació del COU, del curs d'orientació universitària, efectua també anualment un estudi de resultats obtinguts pels alumnes en les proves d'accés a la universitat. Aquest estudi permet establir anàlisis específiques referents a l'evolució dels rendiments acadèmics dels alumnes, detectar casos singulars de diferències significatives entre les puntuacions assignades pels centres i les obtingudes a les proves d'accés a la universitat i comparar aquests resultats amb els obtinguts en altres sistemes educatius, especialment els d'altres comunitats autònomes o en el territori del MEC. Finalment, el Pla director de la Inspecció d'Ensenyament contempla també la realització d'avaluacions específiques referides al nivell de domini, per part dels alumnes, d'aprenentatges corresponents a matèries instrumentals. En aquest sentit s'han fet estudis sobre la llengua catalana i la llengua castellana i actualment s'estan realitzant altres estudis en relació amb altres àrees, com ara són les matemàtiques i les llengües estrangeres.

Aquests són els estudis que periòdicament realitza el Departament pel que fa a l'avaluació dels alumnes. En qualsevol cas, vull insistir novament que l'estudi de la Fundació Bofill aporta algunes dades que són interessants; d'altres, crec que parteixen de criteris que, en definitiva, el Departament no comparteix i, en darrer terme, sí que vull ratificar que les dades de què disposa el Departament d'Ensenyament són contrastades i crec que són les fiables en tots els seus estrictes temes.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Se li ha acabat el temps. No en té el senyor Reguant perquè ha consumit tot el seu temps.

Preguntes al Consell Executiu sobre si ha rebut cap sol·licitud específica i directa en relació amb la possibilitat de convocar un plebiscit per a decidir la independència de Catalunya i sobre el fet que vint-i-set ajuntaments hagin sol·licitat la independència de Catalunya

La presidència ha de rectificar quelcom que ha dit abans: ha donat com a posposades les preguntes 6 i 7, i aquestes 6 i 7 han estat retirades. De manera que queda esmenat l'error en aquest sentit.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a atenuar l'impacte ambiental dels valls que s'obren en el tram de la carretera N-152 a la zona de la Cúbia (Ripollès)

Pregunta número 8: sobre les mesures previstes per a atenuar l'impacte ambiental dels valls que s'obren en el tram de la carretera número 152 a la zona del Ripollès, presentada pel diputat senyor Pere Jordi Piella. Té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el mes de maig, concretament el 6 de maig del 92, el conseller aleshores de Política Territorial i Obres Públiques, davant les reivindicacions fetes principalment per la Coordinadora per la Feina Ben Feta, que aplegava una bona part de persones i institucions del Ripollès, es va comprometre a modificar el projecte de la Nacional 152 en dos nivells. Un era un traçat que fos més racional i modern, i l'altre minvar en el possible l'impacte ambiental. El primer sembla que s'està tirant endavant d'una manera relativament satisfactòria; amb el segon hi ha una certa inquietud per la quantitat enorme de runes que originen unes trinxeres, i també per un fals túnel, que sembla que al final es farà així, en aquest indret.

La pregunta és, concretament: quines mesures es pensen prendre per complir aquesta segona part també de la promesa, que era minvar l'impacte ambiental d'aquella zona?

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Jaume Roma i Rodríguez): Senyor president, senyor diputat, ateses les condicions tècniques i de longitud prevista per al túnel de la Cúbia, que és molt reduïda, s'ha previst la seva execució mitjançant l'anomenat mètode constructiu de fals túnel; aquest procediment consisteix a obrir una excavació per al traçat de la carretera; construir, després, l'estructura del túnel mitjançant elements de formigó i restituir, posteriorment, el terreny existent a dalt del túnel artificial reconstruït. Aquest mètode és l'utilitzat habitualment per construir túnels de longitud curta, quan les característiques del terreny no permeten altres sistemes. I, a més a més, en el cas de la Cúbia existeix el condicionant de l'impacte que les voladures necessàries per fer el túnel haurien provocat sobre el canal existent, molt proper al traç de la carretera.

El que s'està construint no és exactament una trinxera, sinó l'anomenat fals túnel, que un cop acabat restituirà sensiblement l'estat inicial, i la trinxera, l'espècie de trinxera que actualment s'està veient, no quedarà oberta. Per l'anterior, a més a més de la formació del túnel, s'ha previst 4.580 metres quadrats d'hidrosembra i 3.500 unitats de reforestació, mitjançant l'arbrat del tipus forestal, amb un pressupost aproximat de 3.500.000 de pessetes perquè quedés tot bé.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, gràcies per la seva explicació, però la seva explicació l'ha fixat només en el tema del fals túnel que s'ha fet a la zona de la Cúbia, però crec que la pregunta que li vaig formular o que li estic formulant és molt més àmplia. Concretament, si vostè recorda —i suposo que ho recorda— la geografia d'aquella zona, allà hi ha un meandre i per poder solucionar aquella zona del meandre, doncs, hi ha no solament el fals túnel, sinó també, concretament, una trinxera molt important, que s'ha hagut de modificar perquè varia substancialment el traçat inicial.

En aquest aspecte li he de dir que, concretament, els atractius del Pirineu i, en aquest cas, del Ripollès depenen no solament, doncs, dels monuments i de les obres civils i religioses, sinó que també depenen del paisatge. Crec que, actualment, és possible fer actuacions curoses amb el paisatge, com s'ha demostrat, per exemple, amb els túnels de Vallvidrera. En definitiva, el que li demanem és un plantejament molt més ampli, no solament d'aquest túnel, sinó també de les trinxeres, per tal de restituir un paisatge que és un patrimoni molt important d'aquella zona, i que crec que és important, doncs, restituir i preservar.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Senyor conseller Roma, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyor diputat, és evident que la voluntat és que aquesta trinxera que s'està fent, que una vegada, doncs, estiguin les obres quedí absolutament..., no quedí oberta, sinó que quedí tancada i, doncs, poder-la restituir perquè, realment, el paisatge que hi ha sigui l'adequat a la situació de la zona.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre el possible augment de la sinistralitat a causa de les prescripcions del nou Pla de carreteres

La següent pregunta també la formula el senyor Pere Jordi Piella, sobre el possible augment de la sinistralitat a causa de les prescripcions del nou Pla de carreteres. Té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, miri, crec que les actuacions i les campanyes que està fent el seu Departament sobre seguretat vial han demostrat una eficàcia, doncs, important. Crec que són àmpliament reconegudes, però crec que l'índex de sinistralitat no depèn solament de les campanyes, sinó també de les condicions objectives de les carreteres i de les condicions objectives dels sistemes de transport.

En aquest cas, vostè sap que s'està tramitant un nou Pla de carreteres. Aquest nou Pla de carreteres és, al meu entendre, més restrictiu, i la pregunta concreta que li faig, aquesta

primera, és, concretament, si es té en compte, si són conscients que potser aquest nou Pla de carreteres més restrictiu pot augmentar la sinistralitat del trànsit actual a Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Piella. El senyor conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyor diputat, l'adaptació del Pla de carreteres, que s'està fent actualment, com a conseqüència de la Llei 7/93, fa servir criteris d'acord amb l'esmentada Llei i la seva classificació. L'adaptació del Pla de millora de la seguretat vial fa incrementar les condicions esmentades en diferents supòsits; per exemple, d'acord amb l'article onzè, no s'admeten encreuaments a nivell de les carreteres de xarxa bàsica primària fora del tram urbà, amb una intensitat mitjana diària per sobre de 5.000. Per tant, eliminem les interseccions. D'acord amb l'article 12, en qualsevol carretera de xarxa bàsica, fora de traveseres, la circulació ha de ser continua: eliminació de stops i de semàfors. Pel que fa a altres característiques de tipus geomètric, l'adaptació conserva sensiblement les establertes en l'antic Pla de carreteres.

Jo crec que això dona compliment a la millora i a la cautela en la seguretat vial.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Piella pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Jo aquesta pregunta o aquestes dues preguntes les veia més adreçades, concretament, al conseller de Governació, però, evidentment, també agraeixo al conseller de Política Territorial que me l'hagi contestada, perquè la propera sí que la faria al conseller de Governació.

Miri, senyor conseller, si comparem les prescripcions del Pla de carreteres de l'any 84 amb el nou que s'està tramitant, ens adonem de coses curioses. És a dir, en l'anterior hi havia un tram d'avançament preceptiu cada cinc quilòmetres; actualment aquest tram d'avançament és de cada deu quilòmetres; anteriorment les carreteres eren 7-12 i actualment és 7-10; el tema de les mercaderies perilloses es deia que s'havia d'evitar que passessin pel mig de les poblacions; això actualment no es diu, etcètera. És a dir, és a partir d'aquí que creiem que aquest Pla de carreteres s'ha fet més amb criteris, diguem-ne, de tipus econòmic, per tal de fer uns vials i uns mitjans, uns sistemes de comunicació més barats que no pas tenir en compte un sistema que em penso que ha d'anar molt més enllà de la pura, doncs, gestió econòmica d'uns plans i d'unes directrius.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyor president, senyor diputat, les característiques geomètriques de les carreteres, comparant l'adaptació del Pla amb l'antic Pla, serien les següents: en primer lloc, pel que fa a la velocitat del projecte, la nova

proposta d'acord amb la Llei introdueix dintre de la xarxa bàsica el concepte de via preferent, i així les que abans s'anomenaven carreteres convencionals ara es divideixen en vies preferents i en altres carreteres. Com vostès saben, i està recollit en el mateix redactat, hi ha variacions significatives, des del punt de vista de les amplades i dels espais d'aquests àmbits. Com es pot veure, doncs, els paràmetres de les vies preferents s'han incrementat respecte al de les carreteres convencionals i el de les altres carreteres han disminuït lleugerament.

El segon punt, pel que fa a les seccions tipus, també s'ha de distingir entre les vies preferents i altres carreteres de la xarxa primària, que substitueixen les vies de xarxa primària que es consideraven a l'antic Pla. Com es pot comprovar, les vies preferents, que formen una part del conjunt de les antigues carreteres de la xarxa primària, han passat de tenir secció 7-10, quan el trànsit és reduït a una secció 7-12. També és cert que hi ha una reducció de secció a les carreteres de xarxa primària que no són preferents quan el trànsit és mitjà. També s'augmenta en un metre la secció de les carreteres de la xarxa comarcal d'alt trànsit: passar de 7-9 a 7-10, i de la xarxa local d'alt trànsit, passar de 6-7 a 6-8. Pel que fa a altres característiques generals, existeixen altres característiques de les carreteres, com són...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Moltes gràcies, senyor president.

*Pregunta al Consell Executiu sobre si el
Departament de Governació ha donat el vist-i-plau
al nou Pla de carreteres, en tramitació*

El Sr. PRESIDENT: La següent pregunta és sobre si el Departament de Governació ha donat el vist-i-plau al nou Pla de carreteres, que també formula el senyor Piella, que té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, evidentment vostè és el responsable que la seguretat vial vagi en augment i que hi hagi el mínim nombre possible de sinistres de circulació, però, evidentment, això no depèn solament de les actuacions que faci el seu Departament, mitjançant campanyes, etcètera, sinó també de les condicions físiques, és a dir, de les condicions objectives de la xarxa viària.

Hem vist concretament que el tema de carreteres és un tema que també l'afecta a vostè, també afecta Treball, en el fons, perquè es poden esmerçar més temps o menys temps per desplaçaments, i en aquest cas el que li demano és, concretament, si vostès han donat el vist-i-plau a aquest nou Pla de carreteres i, al mateix temps, evidentment suposo que hi deu haver-hi alguna relació entre carreteres més estretes i augment de l'índex de sinistralitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Piella. Té la paraula el conseller Roma.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, l'informe que va presentar el Departament de Governació manifesta el seu acord amb el Pla de carreteres.

Com s'ha dit en la resposta a la pregunta anterior, l'adaptació del Pla manté els estàndards de seguretat i fins i tot incrementa les característiques, evitant possibles punts negres motivats per les interseccions a nivell o els senyals de stop i els semàfors. Per tant, Governació va informar favorablement al seu dia.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Piella, pot repreguntar.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Jo hauria preferit que aquesta pregunta l'hagués contestada el conseller de Governació, però si el Consell Executiu ho ha destinat així no tinc per què dir-hi res en contra.

És a dir, sí que voldria dir que quedés clar en aquest cas que, evidentment, ens enfrontem a un nou Pla de carreteres més restrictiu, amb carreteres crec que objectivament amb menys condicions de seguretat, i això és possible que origini..., si per una banda augmenta el nombre de vehicles que hi ha a les carreteres i per l'altra banda disminueixen les seccions i els sistemes per evitar accidents és previsible que a la llarga d'això en surti perjudicat el trànsit del nostre país.

És purament fer palesa aquesta inquietud. Evidentment, si el Consell Executiu en aquest cas creu que és la millor manera, nosaltres creiem que no hauria de ser així, creiem que haurien de ser prescripcions més generoses, és a dir que un pla de carreteres de l'any 95 hauria de ser molt més acurat, amb moltes més mesures de seguretat, i ens trobem que és al revés.

És a dir, creiem que aquestes condicions objectives poden originar un augment de sinistralitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. El senyor conseller Roma pot contestar la repregunta.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, aquí l'únic que cal afegir és que el Departament de Governació va considerar que realment estava en consonància amb les vies de seguretat que hi havia, i no tan sols això, sinó que en alguns casos millorava de forma sensible les problemàtiques de punts negres que existeixen avui a les vies de circulació.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la consideració
dels itineraris escolars en els centres públics d'ensenyament*

Entrem a l'última pregunta, sobre la consideració dels itineraris escolars en els centres públics d'ensenyament, que presenta la diputada senyora Maria Assumpta Baig. Té la paraula.

La Sra. BAIG: Gràcies, senyor president. En parlar d'itineraris escolars parlem en dos sentits: en la preocupació per a la coordinació pedagògica entre els centres educatius de diferents nivells i la que avui voldria preguntar al conseller és respecte a la preocupació que les mares i els pares dels fills que portem els nens als centres públics tenim en el moment dels canvis d'escola, marcats per la tipologia de centres de tres a dotze anys i de dotze a setze.

Voldríem demanar en quin sentit podem tranquil·litzar-nos respecte a la vinculació d'un centre amb un altre en el moment de l'admissió dels alumnes de l'edat de tres anys fins als setze, final d'edat obligatòria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Baig. El conseller Pujals té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, el Departament d'Ensenyament preveu l'establiment de vincles entre centres docents de diferents nivells educatius que permetin la concreció d'itineraris escolars als alumnes. El cert és que aquest és un dels principis d'aplicació del Mapa escolar i és un dels aspectes que es va recollir precisament en la Proposició no de llei signada pel Grup Parlamentari Socialista i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

És cert també que fins ara hi ha hagut altres mecanismes, els previstos en l'Ordre de 12 de novembre de 1993, per tal de facilitar aquesta comunicació entre centres de diferents nivells educatius, per facilitar sobretot la coherència pedagògica dels alumnes d'educació primària quan accedeixen a centres d'educació secundària. L'Ordre contemplava explícitament la tramesa de l'expedient acadèmic i del llibre d'escolaritat, així com també tota aquella altra documentació que consideri, el centre, convenient per tal de facilitar la incorporació de l'alumne a la nova etapa educativa. Igualment, preveu la realització d'entrevistes entre el tutor que tenien els alumnes en el darrer cicle de l'educació primària i el que tindran a l'educació secundària i, finalment, es recollia la possibilitat del centre d'educació secundària de requerir qualsevol altra informació complementària que considerés d'utilitat en el sentit abans esmentat.

De tota manera, vull manifestar molt clarament i molt rotundament que aquestes mesures crec que és del tot aconsellable i convenient que s'ampliïn i es millorin amb la definició d'aquests itineraris en els centres escolars en funció de les zones i de les característiques de cada indret del territori de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. La senyora Baig pot repreguntar.

La Sra. BAIG: Gràcies, senyor president. Crec que la resposta va molt en la línia primera que he marcat d'itinerari, la de la coordinació pedagògica, la que el professorat conegui l'alumne i es pugui veure tot el currículum de l'alumne.

Però jo avui voldria insistir més que també hi hagués la vinculació en el moment de l'admissió de l'alumne als tres anys en un centre públic, que el pare pogués conèixer que

després si ell no desitja canvi tindrà una continuïtat en el centre de dotze a setze, i per tant que això sigui un aspecte marcat en la normativa que surti d'admissió d'alumnes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Baig. El senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament, crec que aquest és un objectiu que volem assumir i que hauré d'incorporar al Mapa escolar de Catalunya, i per tant, en aquest sentit, això facilitarà que després es pugui traduir a la resta de documentació, és a dir des dels fulls de pre-inscripció fins a la matriculació, i en aquest sentit pensem que, efectivament, aquesta és una mesura que pot facilitar una millor comprensió i un major compromís dels pares en el sistema educatiu, i per tant una millor i més estreta col·laboració amb els claustres de professors.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpeHació al Consell Executiu sobre la concessió d'autopistes de peatge a Catalunya

Acabat el temps previst per a preguntes amb resposta oral, passarem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpeHació sobre la concessió d'autopistes de peatge a Catalunya, presentada per la diputada senyora Rosa Martí i Conill, que té la paraula per presentar-la.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Moció, com vostè acaba molt bé de dir, és subsegüent a la interpeHació sobre el tema de peatges que vam presentar en el Ple passat.

Aquesta Moció té un total de cinc punts. Esperem des del Grup Socialista, avui aconseguir un major èxit que no vam aconseguir el dia de la presentació de la interpeHació, perquè sembla que per part del conseller no es va entendre gaire bé ni el contingut de la interpeHació.

El primer punt de la Moció que nosaltres presentem fa referència a sol·licitar l'homogeneïtzació a la baixa dels peatges de totes les autopistes de Catalunya. Ens sembla que aquesta és una qüestió absolutament necessària i imprescindible de començar a partir d'ara o a partir del més aviat que sigui possible a aplicar aquesta homogeneïtzació. Sabem que no és ni fàcil ni possible a curt termini, però sí que és una necessitat arribar a aconseguir això.

Per quines raons? Miri, perquè no pot ser que la política de peatges que el Govern aplica provoqui desequilibris territorials; perquè no pot ser que anar i tornar de Granollers valgui 530 o 40 pessetes i anar i tornar de Sitges a Barcelona en valgui 1.240, pràcticament el doble —això provoca un clar desequilibri territorial—, i perquè no pot ser que viure en un determinat lloc provoqui injustícies socials per raó de treball, per raó d'estudi o d'accés a Barcelona —d'accés a altres

ciutats també, però en tot cas posem l'exemple de Barcelona perquè ens sembla el més contundent-, i també perquè no pot ser que a l'any 95 el preu per quilòmetre d'autopistes de la Generalitat sigui de 25 pessetes i el preu per quilòmetre d'autopistes de l'Estat sigui de 10 pessetes. S'ha de trobar un mecanisme, el que sigui, per intentar igualar aquests dos preus, i naturalment igualar-los a la baixa. El traspàs que s'acaba de produir fa molt pocs dies a la Generalitat, al Govern de la Generalitat, de les autopistes A-17 i A-19, nosaltres pensem que ha d'ajudar molt a aconseguir aquest objectiu, sobretot pel que fa a l'accés a la ciutat de Barcelona.

El segon punt de la Moció que presentem és respecte a sol·licitar que es compensin econòmicament els municipis per on passen autopistes en règim de concessió de la Generalitat, a les quals se'ls ha aplicat la bonificació del 95% de l'IBI, que varen atorgar en el seu dia a les concessionàries. Nosaltres entenem, tal com vàrem dir el dia que vam presentar la interpellació, que el Govern de la Generalitat com també el Govern de l'Estat no tenen competències per tal d'eximir els concessionaris d'autopistes del pagament de l'IBI –això fins i tot ho diu una sentència que es va produir l'any 83, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya– i malgrat això, malgrat aquesta qüestió, a nosaltres ens sembla que si el Govern en el seu dia va decidir aplicar aquesta bonificació malgrat –al nostre entendre– creure que no té competències, pensem que el que hauria de fer en tot cas el Govern és compensar econòmicament els municipis que tenen aquest perjudici. I el Govern de la Generalitat no és competent per eximir d'un tribut local perquè aquesta és una competència estrictament municipal i això només es pot produir, només pot eximir, només té competències per eximir el Congrés dels Diputats, prèvia bonificació a través dels pressupostos general de l'Estat per tal de no perjudicar les economies locals. Nosaltres entenem que, per tant, s'hauria de produir aquesta bonificació si es manté aquesta situació i no entenem per què el Govern de la Generalitat atorga aquestes concessions vulnerant, al nostre entendre, la Llei i concedint un privilegi a les concessionàries.

És evident que aquest és un punt conflictiu, que hi han informes jurídics complexos, perquè hi ha un encavalcament de lleis pre-constitucionals, de lleis de després de la Constitució –la Llei de l'autopista, la Llei de les hisendes locals–, complicat; i és evident que hi han informes bastant contradictoris. I des del Grup Socialista nosaltres entenem que seria bo, malgrat el que avui passi amb aquesta Moció, que es pogués arribar a aconseguir un acord en aquesta qüestió. Per què? Perquè perjudica o té incidència al voltant de cent trenta-cinc municipis de Catalunya i té un import global pel que fa a Catalunya de 700 milions de pessetes a l'any i, per tant, té una incidència als pressupostos dels municipis.

El tercer apartat; nosaltres creiem que és molt important que en les noves concessions d'autopistes no s'apliqui bonificacions de l'IBI a les concessionàries, precisament en compliment de la legislació vigent i de tot el que acabem de dir.

El quart punt; nosaltres entenem que en compliment de la sentència que abans he citat, de l'any 83, del Tribunal Superior de Justícia, caldria que es liquidessin les bonificacions que s'han produït del 95% de l'IBI als quatre municipis afectats per la construcció del túnel del Cadí, que són els municipis de Guardiola de Berguedà, d'Urús, de Bellver de Cerdanya i de Bagà, perquè a aquests municipis el total de l'IBI que puja anulament és al voltant de 50 milions de pessetes i aquests municipis fa molts anys que no reben aquesta aportació de l'IBI i, per tant, seria de justícia que se'ls reconegués i que se'ls votés favorablement aquest punt del Grup Socialista, i a més a més això beneficiaria aquest conjunt de municipis que tenen un perjudici bastant considerable, perquè en algun d'ells –em sembla que és Guardiola de Berguedà– l'ingrés que li suposaria pràcticament és el 50% del seu pressupost municipal. Nosaltres ho considerem absolutament de justícia, i més quan l'aplicació de la Llei d'autopistes al túnel del Cadí no sembla una qüestió massa possible haver-la aplicat, perquè era la construcció d'un túnel sobre una carretera i, per tant, el que s'havia d'haver aplicat era la Llei de carreteres i no pas la Llei d'autopistes.

I, al cinquè i últim punt, nosaltres demanem que sigui revisat tot el procés de concessió de l'adjudicació del tram de l'autopista A-16, de Sitges al Vendrell, com a aplicació d'una concessió existent i es procedeixi a l'obertura d'un concurs públic per respectar el procés administratiu corresponent. Nosaltres entenem que és inadmissible –és inadmissible– que es produeixi l'adjudicació de la construcció de trenta quilòmetres nous d'autopista i això es faci a través d'una ampliació d'una concessió existent, perquè aquesta qüestió vulnera molts principis i sobretot quan l'import d'aquesta concessió és de 32.000 milions de pessetes; i amb ampliacions de concessions d'autopistes podríem arribar fins a Cadis o fins a Huelva i seria aquest un principi que em sembla que no respectaria els principis de contractació que requereix tota administració pública a complir.

Nosaltres, per què creiem que s'ha de procedir a una adjudicació i a un concurs públic i no a una ampliació? Per moltes raons: perquè l'ampliació vulnera el principi de publicitat. És a dir, no es dona possibilitat que altres empreses hi puguin concórrer; perquè es vulnera el principi d'igualtat d'oportunitats, en el mateix sentit; perquè es vulnera el principi de lliure concurrència, i perquè es vulnera –ja ho vàrem dir l'altre dia– la normativa europea d'adjudicació d'obres, en els seus articles 85 i 90 del tractat constitutiu de la Comissió europea. I també l'article 7 de la Llei 8/72, d'autopistes, la qual preveu que cal, sempre que es procedeixi a l'adjudicació d'una obra nova, un concurs públic. «Sempre» –diu aquest article– «les adjudicacions es faran via concurs», i no s'hi val, no s'hi val dir: «És que l'Estat també ha fet això, és que en alguns altres casos es produeixen ampliacions...», perquè és veritat que es poden produir ampliacions de concessions existents, però sempre que aquestes ampliacions siguin ampliacions sobre el tram de l'obra feta. És a dir, es pot produir una ampliació, per exemple, per dotar millor una àrea de servei, per ampliar fins i tot un nou vial, per

afegir un accés, però el que no es pot fer és afegir trenta quilòmetres nous d'autopista dient que això és una ampliació. Aquesta qüestió no és de rebut, i a més a més, si s'hagués donat la possibilitat d'un concurs públic, hauria sigut possible, potser, que empreses de la resta d'Europa, amb molta més especialització, segurament, que les que hi han a Espanya, perquè porten molts més anys fent autopistes, haurien pogut concórrer a aquest concurs i possiblement adjudicar-lo d'una forma més econòmica en benefici, evidentment, de tots els usuaris.

Perquè segurament, segurament, que el manteniment i la neteja d'aquest edifici —d'aquest edifici en el qual estem—, que deu valdre pocs diners, s'adjudica per concurs públic; això sí, fem-ho ben fet; ara bé, les obres d'adjudicació de l'autopista Sitges - el Vendrell, que val 32.000 milions de pessetes, no passa res, d'adjudicar-les a dit. Sembla bastant que l'Administració, la mateixa Administració pública actua amb criteris bastant diferents i que no s'entenen. Com tampoc s'entén que en aquests moments el Govern de la Generalitat vulgui rescatar en part la concessió del túnel del Cadí aportant-hi una injecció de 6.870 milions de pessetes i produint, per tant, una contradicció respecte als criteris que el Govern utilitza quant a la privatització de determinats serveis. No és el mateix criteri, sembla, el que el Govern aplica respecte a la privatització del túnel de Vallvidrera o de l'estació d'esquí de la Molina i, en canvi, respecte al túnel del Cadí el que es fa és un criteri diferent. També seria bo, per tant, que es definís una política clara respecte al tema de concessió de serveis públics i d'adjudicacions.

És en aquest sentit que nosaltres donem per defensats els cinc punts de la Moció que avui presentem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. No hi han esmenes presentades al text d'aquesta Moció, i passem directament a la intervenció dels grups. El Grup Parlamentari Mixt vol intervenir, el senyor Reguant? Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Per dir que comparteixo bàsicament els arguments que ha emprat la il·lustre diputada senyora Rosa Martí en la defensa dels cinc punts de la seva Moció i, per tant, consegüentment, donaré suport als cinc punts.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Per anunciar que el Grup Popular compartim i coincidim amb els cinc punts de la Moció; que varem compartir tot el que la il·lustre diputada va fer esment en la seva primera intervenció, en la seva interpellació, i evidentment, en alguns d'aquests punts de la Moció ens hem trobat al llarg d'altres camins com puguin ser proposicions no de llei. Ella ha explicat molt bé, la il·lustre diputada, cadascun dels mateixos punts, sobre el tema de l'IBI, sobre l'homogeneïtzació en els preus del peatge, i fins i tot aquest punt tan important que ha

estat el cinquè, que crec que la seva mateixa lògica farà entendre al Grup de la majoria que aquesta Moció tiri endavant.

Sols em resta dir a la il·lustre diputada que té el suport del Partit Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, des d'Iniciativa per Catalunya també donarem suport a aquesta Moció. I hi donarem suport perquè entenem que en aquests moments no s'està fent una veritable política de transport o d'autopistes, sinó que s'està optant pel camí més fàcil, que és el d'anar donant concessions, que les concessions, en tot cas, mantinguin l'equilibri econòmic dintre..., és a dir, contemplant cada concessió en ella mateixa, i per tant, com és lògic, les diferències de configuració del terreny o les característiques de la mateixa autopista fan que surtin uns costos absolutament diferents.

Això ens porta a situacions que nosaltres creiem que no són situacions equitatives, i que efectivament produeixen o afavoreixen desequilibris territorials i injustícies socials. Fer o tenir una política de mobilitat vol dir una altra cosa. Vol dir que utilitzant l'instrument que és la figura concessional, a partir d'aquí, el Govern, realment faci una política de transport o, en aquest cas, d'autopistes, que entre altres coses garanteixi el dret a la mobilitat de tots els ciutadans en unes situacions iguals o semblants.

Voldria fer esment especial dels punts 2 i 3 i, com a conseqüència d'aquests 2 i 3, al 4, perquè efectivament aquí ens sembla una situació molt perillosa. Ara, en aquests moments que tots els partits, tothom s'ha declarat molt municipalista, això, més enllà de dir-ho, es tracta de demostrar-ho. I a més a més, aquí ens trobem que, d'una manera molt clara, la Llei de finançament de les hisendes locals, del 28 de desembre del 88, diu que no hi poden haver exempcions ni bonificacions que no estiguin previstes per llei. I que si aquestes es donen, l'organisme que concedeix aquestes bonificacions o aquestes exempcions ha de compensar econòmicament els ajuntaments. Per tant, el fet que això no es faci és un incompliment flagrant de la legislació que en aquests moments és aplicable.

A més a més, aquí hi ha una altra qüestió, aquesta és una llei aprovada pel Parlament espanyol i, per tant, entenc que seria des del Parlament espanyol que, en matèria d'exempcions i bonificacions, es poden prendre algunes decisions però, per descomptat, si des de la Generalitat de Catalunya s'estableixen, s'han de compensar econòmicament els ajuntaments. Llavors, de res no ens serveix quan tots aquests fets donen les conseqüències que estan donant als ajuntaments, que no surten els números, que llavors es vulgui disfressar que els ajuntaments no són bons administradors quan, per una altra banda, se'ls retalla, en contra del que diu la llei, els recursos que legalment estan establerts.

I finalment, en el punt número 5, el cinquè, també manifestar el nostre suport per les mateixes raons adduïdes. Almenys, al diputat que els parla li costa molt d'entendre que es puguin produir situacions com la que aquí es denuncia, que jo entenc que és un veritable abús de dret. No puc entendre, des d'una formació jurídica elemental, com, utilitzant una concessió que és en uns termes, pugui passar-se o intentar colar-se –valgui l'expressió, eh?– el que hauria de ser objecte d'una nova i diferent concessió.

És per tot això, per aquestes raons, i sumant-nos a les que s'han expressat en la presentació i defensa de la Moció, que Iniciativa per Catalunya donarà suport als cinc punts que comprenen aquesta Moció subsegüent.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, gràcies, senyor president, per posicionar el meu Grup en la Moció presentada pel Grup Socialista. Nosaltres, en relació amb els cinc punts que es presenten, votarem a favor del segon, el tercer, el quart i el cinquè, i en el primer ens abstindrem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies...

El Sr. PORTABELLA: En el primer...

El Sr. PRESIDENT: Ah! (*Rialles.*) Havia quedat molt clara, la posició d'Esquerra...

El Sr. PORTABELLA: Sí, ha quedat molt clara, però si li sembla bé faré una breu explicació de cada un d'aquests punts.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: En el primer punt, nosaltres ens abstindrem perquè, si bé ens sembla una bona proposta, la que fa la diputada Rosa Martí, nosaltres ens hem posicional sovint a favor de la gratuïtat de les autopistes a Catalunya. Com tothom sap, Catalunya és el país europeu amb un percentatge de vies de pagament més elevat, que està fregant el 6%, i creiem francament que s'hauria d'anar reduint el nombre de vies de pagament que hi han a Catalunya. Ens sembla que el pas que presenta el Grup Socialista podria ser un bon interpass, però no més que això i, per tant, donat que no coincideix exactament amb el que és la nostra filosofia en relació amb les autopistes de peatge, ens abstindrem.

En relació amb els punts 2, 3 i 4, que fan referència a les qüestions de l'IBI, tampoc m'hi estendré, ja que se n'han donat llargues explicacions, però dir que compartim els arguments que s'han utilitzat en aquesta cambra, i que van ser utilitzats per la diputada que va fer la interpellació, mentre feia la interpellació.

I en relació amb el cinquè punt, que és el procés de concessió de l'adjudicació del tram de l'autopista A-16, lògicament, es pot recórrer a diferents textos mitjançant els quals es pot matisar una posició o una altra, però nosaltres creiem que, efectivament, fer continuacions d'autopistes d'un quilometratge llarg sense tenir en compte que es fa un nou concurs, és irregular.

Per tant, tal com he dit al principi, i per resumir, ens abstindrem en el primer punt i votarem a favor dels restants.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president. Passaré directament al posicionament del nostre Grup, dels cinc punts de la Moció.

Respecte al primer punt, quant a l'homogeneïtzació de tarifes que demana, i a la baixa, hem d'entendre que, en primer lloc, en les concessions que hi han d'autopistes, a Catalunya, en aquest moment l'Estat espanyol és l'ens concedent de 480 quilòmetres davant els 190 que té la Generalitat, comptant fins i tot el traspàs de l'A-17 i l'A-19 que hem tingut darrerament. Fins i tot si fossin traspassats tots aquests quilòmetres, la Generalitat, unilateralment, no pot acordar una homogeneïtzació de tarifes, i menys a la baixa, com demana vostè. Sap que aquestes concessions es basen, precisament, totalment, vaja, en unes condicions contractuals que, si les variava la Generalitat en qualsevol moment, evidentment, podria produir, com és lògic, un rebuig per part de les concessionàries, ja que es modifiquen totes les condicions econòmico-financeres o el pla econòmico-financer que s'havia establert.

Una homogeneïtzació de tarifes a la baixa com vostè demana només es podria donar en un cas molt concret, que seria que tingués la majoria, l'Administració, en la concessió de les autopistes, com el cas que es fa a França: a França es fa el tipus que es diu «per equació tarifària», que permet això donat que l'Administració és l'entitat majoritària, o sigui, la participant majoritària de la concessió.

Aquí, per exemple, vostè, al final de la seva intervenció, ha mencionat el tema del túnel del Cadí. Aquest el conec profundament. Vostè sap per què es fa, la inversió del túnel del Cadí? El túnel del Cadí no és cap secret per a ningú que està passant precisament una situació molt dolenta. Hem de dir d'entrada que el túnel del Cadí és exageradíssimament car, això és veritat, però precisament, què ha portat a aquesta situació? Doncs que una inversió tan important i amb un dèficit com està suportant, molt important, ve provocant un continuat augment de les tarifes i, per tant, una menor utilització del túnel, i això és un peix que es mossega la cua. La Generalitat, què ha decidit? Fer una inversió important per sanejar, precisament, aquesta situació de dèficit, a efecte que, un cop sanejat aquest dèficit, de moment, no solament parar el possible augment de noves tarifes que repercuteix, evidentment, en l'ús del túnel, sinó anar a establir ja uns peatges molt més assequibles, fins i tot diria que unes bonificacions més importants per a les comarques més afectades, en el sentit de fer rendible aquesta inversió amb el fet de provocar més utilització del túnel. Aquest és el sentit que deia, que homogeneïtzar tarifes a la baixa no és possible, si no és que es té una majoria de participació en la societat, com es vol fer en el túnel del Cadí.

Respecte al tema de l'IBI –vostè ho ha dit, també–, és un tema evidentment, certament, complex; hi han informes

prou contradictoris, però hem d'entendre que aquí, per exemple, la bonificació del 95 a favor de les concessions –ja ho ha dit potser vostè– està establerta en el número 2 de l'article 14 del Reial decret 1251/66 i en l'article 12 de la Llei del 10.5.72, establint que aquella reducció afecta els terrenys i construccions que constitueixen l'autopista o estan directament destinats al seu servei, i exclou el que representen els edificis d'oficines i àrees de servei.

La Llei 39/98, que crec que l'ha mencionat el senyor Farés, reguladora de les hisendes locals, no preveu bonificacions de cap classe, encara que la mateixa Llei, en la seva disposició segona, 2, manté els drets adquirits fins al termini definitiu de les concessions. Cal recordar –i també ho ha dit vostè– que l'IBI és un impost local, i la legislació i regulació correspon a l'Estat, i la Generalitat no pot en cap cas declarar-hi exempcions o bonificacions, ja que no es tracta d'un impost propi, que li permetés fer-hi regulació, ni d'un impost cedit que li permetés declarar-ne les exempcions. En conseqüència, si la Generalitat no té la competència per a concedir les bonificacions, no pot assumir l'obligació de realitzar concessions als ajuntaments. Aquest punt també, per tant, el votariem en contra.

Quant al punt 3, que demana el cessament de l'aplicació de bonificacions de l'IBI a les noves concessions, bé, és sobrer, entendria, aquest punt, ja que, com deia abans, des de l'I del 90, per la Llei del 88, ja queda totalment abolida la possibilitat de donar aquestes bonificacions.

Quant a la liquidació de bonificació als diversos ajuntaments, primer cal dir, d'entrada, que en cap dels supòsits li correspon liquidar a la Generalitat aquestes bonificacions, atès que no és el subjecte passiu d'aquest impost. Aquesta qualificació en tot cas correspondria a la societat concessionària, i els ajuntaments són els que s'hi han de dirigir, en tot cas, per recuperar-les, diguem-ho així.

Aquí m'agradaria, encara que sigui telegràficament, fer una mica de resum informatiu de la problemàtica de fons d'aquest tema. Efectivament, el Tribunal Suprem, en la Sentència del 28 del IV del 83, va desestimar el recurs de la concessionària del túnel del Cadí i impugnà les resolucions del Consell de Ministres de l'11 del IV i del 12 del XII del 80, denegatòries del reconeixement dels beneficis econòmics i fiscals en aquella societat. D'acord amb els termes de la Sentència, el Consell de Ministres va disposar el seu compliment amb l'Ordre 13 del VII del 83. El 30 del IV del 87, la Gerència Territorial de Barcelona del Centre de Gestió i Cooperació Tributària va acordar favorablement la bonificació del 95% de l'IBI, tot considerant la similitud dels túnels de peatge amb les autopistes de peatge, i d'acord amb els principis d'equitat i justícia fiscal. Fins a l'any 94, els ajuntaments van notificar anualment a la concessionària la liquidació de l'impost, ajustant-se a les ponències i bonificació especificada per l'esmentada Gerència; però és l'any 94 quan aquest tema dona un gir molt important perquè els mateixos ajuntaments, en liquidar l'IBI sense cap bonificació seguien liquidant alhora els exercicis anteriors que consideraven no prescrits. La concessionària va recórrer aquestes li-

quidacions en via contenciosa, dipositant el corresponent aval, i, atès que, com ja hem dit, la Generalitat no té la qualificació de subjecte passiu d'aquest impost, creiem que la solució d'aquesta problemàtica depèn del tribunal, que en aquest cas seria el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

D'aquests punts 2, 3 i 4, tenim, en fi, disposem d'una documentació molt àmplia –part d'ella ja l'he feta arribar a la mateixa diputada–, i valdria la pena, potser sí –com deia vostè–, d'arribar a algun tipus de consens perquè es fes un estudi aprofundit d'aquest tema i poder-lo debatre amb més claredat, donades les confusions que hi han.

Respecte al punt 5, en aquest punt, pel que s'ha dit ja sembla prejutjar que en l'ampliació de la concessió de l'A-16 no s'ha respectat el procés administratiu reglamentari, i es parla novament de *concessió* de l'adjudicació del tram d'autopista A-16, de Sitges al Vendrell. S'ha reiterat a bastament i públicament que el que s'ha fet no és la concessió d'un tram d'autopista, sinó l'ampliació de l'autopista existent, i el procediment emprat és totalment legal. Com es pot comprovar en la legislació vigent –articles 22 i 25 de la Llei d'autopistes, del 72, i les clàusules primera i 103 del seu plec de clàusules generals, aprovat per Decret del 73–, l'ampliació d'una autopista en servei en cap cas s'ha de considerar com una adjudicació d'una nova concessió, sinó com una ampliació del que ja existeix. En la prolongació de Sitges al Vendrell, hi concorren tots els elements i requisits d'acord amb la legislació vigent, i la doctrina de la Comissió Jurídica Assessora i del Consejo de Estado vénen a confirmar-ho, cosa que ha estat ja analitzada amb profunditat en els corresponents informes jurídics, econòmics i tècnics emesos per la Delegació del Govern.

Caldria destacar tres punts importants: la plenitud de l'A-16 no s'assoleix si no es completa amb el tram de Sitges al Vendrell; el tram de Sitges al Vendrell no té substantivitat pròpia; tècnicament i econòmicament, la seva construcció i explotació es pot veure clarament afavorida com una ampliació, ja que gràcies a això s'ha pogut aplicar una de les tarifes més baixes de tot l'Estat. La posada en servei del tram de Castelldefels-Sitges ha provocat una insuficiència sobrevinguda; la construcció del nou tram suposa garantir les comunicacions de totes les poblacions del litoral amb la conurbació de Barcelona, i, per altra part, la seva accessibilitat cap al Tarragonès.

Finalment, sí que hi ha nombrosos casos, com deia vostè, que ens hi podem emparar. Hi ha nombrosos antecedents com el cas que ens ocupa i que demostren que el sistema és absolutament legal. Aquí li podria fer menció... –i no es tracta, precisament, d'ampliacions, com deia vostè, de carils, o de millores d'accessos, o de fer alguna connexió–, tenim l'autopista de Tarragona a València, amb la prolongació fins a Alacant; l'autopista A-19, de Barcelona a Maçanet, en el tram de Mataró a Malgrat; l'autopista de l'Atlàntic, per a la construcció d'un enllaç entre l'autopista i la via ràpida Pontevedra-Sanxenjo; l'autopista A-7, de Tarragona a València, per a la construcció del tros, del tram de l'Ampolla;

l'ampliació de la concessió d'Europistas per a la construcció de la variant 634, a Amorebieta... En fi, podria donar-los molts més casos d'aquests que demostrin que el que s'ha fet en el tram que ens ocupa entra totalment dins de la legalitat establerta i que, per tant, ens veiem obligats a votar tots els punts en contra, de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner.

Acte seguit, se sotmet a votació el text de la Moció.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets? (*Veus de fons.*) Sí, però, queda anul·lada la votació que havíem... (*Pausa.*)

En primer lloc, es vota el punt 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest primer punt ha quedat rebutjat per 18 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions.

La resta de punts de la Moció.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta de punts de la Moció han quedat rebutjats per 27 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el PEIN

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el PEIN, presentada pel diputat senyor Portabella..., no, el senyor Bargalló. Té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Pugem a l'estrada per defensar els quinze punts de la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre el PEIN, que fou substanciada pel diputat senyor Jordi Portabella, del nostre Grup, en el darrer Ple.

Aquesta Moció, com acabo de dir, és una moció llarga, si més no pel que fa a nivell numèric: són quinze punts –això sí, força sintètics cadascun d'ells–, i el que farem serà, també amb la màxima síntesi que podem abastar, d'anar explicant els motius que han portat al nostre Grup a presentar cadascun d'aquests punts.

El primer punt fa referència a la sol·licitud que, davant la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca del Parlament, hi comparegui el Consell de Protecció de la Natura, que és un consell del mateix Departament, per tal d'avaluar l'aplicació del PEIN després de dos anys. Aquest Consell de Protecció de la Natura, format bàsicament per tècnics i especialistes, és un consell que des de fora de l'Administració té un indubtable prestigi i que, en canvi, a nosaltres ens fa la impressió que no és aprofitat convenientment per la mateixa Administració, i ens interessaria saber-ne, doncs, els seus criteris, i especialment la seva valoració de l'aplicació del PEIN.

El segon punt fa esment del Cos d'Agents Rurals, tant pel que fa a l'ampliació dels seus membres com a les mesures que poden utilitzar els agents rurals en les seves tasques. El Cos d'Agents Rurals és un cos molt important, no només pel que fa al PEIN, sinó també, per exemple, pel que fa a tota la tasca de prevenció d'incendis, i ens dóna la impressió –no només al nostre Grup, sinó per diverses referències que ens han vingut directament del món rural i de sindicats pagesos– que el Cos d'Agents Rurals es troba una mica desprotegit tot sovint, i que, de vegades, quan un agent rural es dirigeix a un ciutadà o ciutadana per indicar-li que el que està fent no és correcte, doncs, sent respostes no massa agradables sobre l'efectivitat d'aquest mateix cos. Llavors, ens agradaria, doncs, per un cantó, l'augment de plantilles, però també –però també– el fet de més mesures per a la seva tasca.

En tercer lloc, la petició de l'establiment d'una xarxa de corredors biològics, que trenqui l'aïllament actual dels espais del PEIN. Nosaltres considerem que l'actual aïllament dels espais protegits pot tendir al seu empobriment i al fet de fer-los petits, i que l'existència al seu voltant de xarxes de corredors biològics mantindria la biodiversitat d'aquests espais actualment protegits.

En quart lloc, la potenciació de la protecció de zones de rius i rieres en la propera revisió del PEIN. En la primera redacció del PEIN, les zones de rius i rieres no hi foren incloses a bastament; creiem que és necessari que hi siguin incloses i que, a més a més, no és molt problemàtic, perquè les zones de rius i rieres, en la seva gran majoria, són zones de tutela directa, de propietat directa de les administracions públiques i que, per tant, en ser ja zones de propietat de l'Administració pública, la seva inclusió en el PEIN no comporta problemes, ni tan sols d'expropiació ni de possibles qüestions de minva econòmica per als seus propietaris actuals.

En cinquè lloc, en la propera revisió del PEIN també, el disseny d'un catàleg d'espais a protegir en funció no només dels millor preservats, sinó tenint en compte on són, i aquí els posaré un parell d'exemples per a entendre que un espai s'ha de protegir no només en funció de les seves condicions biològiques, sinó tot sovint també en funció d'on és. Ahir, almenys, aquest diputat, en obrir la seva bústia a baix, va trobar un llibre d'un ex-diputat d'aquesta cambra, el senyor Xavier Latorre, sobre la història de l'aigua a Catalunya; en el capítol de llacs, el llac més important és el llac de Banyoles: vostès saben perfectament que el llac de Banyoles, en la història de l'aigua al Canadà, no tindria aquesta importància, perquè l'important no és el llac en si, sinó el lloc on és situat. Hi ha també zones de conreu que no són importants segons en quina comarca de Catalunya es troben i, en canvi, són molt importants per a protegir biològicament en d'altres comarques de Catalunya. Per tant, la inclusió en els criteris del PEIN d'aquest concepte que per un cantó, evidentment, s'ha de preservar cada espai en funció de la seva importància biològica, però també que hi ha un criteri a afegir-hi, que és el lloc geogràfic on es troba l'espai.

En sisè lloc i en setè lloc –els punts sisè i setè, els defensaríem conjuntament–, es tracta d'imbricar els ciutadans i ciutadanes dels indrets on hi ha espais protegits en la defensa d'aquests espais, en la propagació d'aquests espais, i trencar així els problemes que hi ha hagut –i tots en som conscients– en algun indret quan els ciutadans i ciutadanes d'aquella població han trobat que l'aprovació d'un espai del PEIN allí ha anat contra l'economia de la població o és un atac contra la població. I, per tant, nosaltres demanem, per un cantó, que a l'hora de contractar ciutadans i ciutadanes per a treballar en espais del PEIN es primi que siguin de la zona, i, per un altre cantó, que es promoguin campanyes d'educació ambiental i de desenvolupament sostenible entre els habitants dels municipis que gaudeixen d'un espai protegit. Són mesures, per un cantó, justes; per l'altre, tendents a imbricar els ciutadans i ciutadanes amb els espais i, per altre, tendeix a trencar aquesta problemàtica que en algun lloc ha sorgit.

En el punt vuitè de la Moció, demanar que els pressupostos siguin més sensibles a una economia ambientalista.

En el punt novè, demanar que en la propera revisió del PEIN també s'hi prevegin espais per a valors geològics, creant la figura del punt d'interès geològic, que és una reclamació que el nostre Grup ha fet diverses vegades, però que creiem que els aspectes geològics també són uns aspectes de biodiversitat a tenir en compte a l'hora d'elaborar aquesta propera revisió del PEIN.

En desè lloc, regular els estudis d'impacte ambiental, és a dir, fer una regulació de com han d'establir-se els estudis d'impacte ambiental. Ens dona una mica la impressió que avui en dia hi ha una espècie d'estudis d'impacte ambiental a la carta, que varia molt la forma, la metodologia, segons qui els demana, per a què els demana, i que, d'una manera o altra, s'està utilitzant la figura dels estudis d'impacte ambiental de molt diversa manera, i el que ens agradaria al nostre Grup és que, d'una vegada, això quedés molt ben clarificat i ja no hi hagués aquesta carta –hi insisteixo–, que per nosaltres molt sovint les administracions de signe molt divers van utilitzant a l'hora de presentar estudis d'impacte ambiental.

Els punts 11, 12, 13 i 14 de la nostra Moció fan referència ja a aspectes puntuals, delimitats geogràficament, amb la petició que siguin inclosos en el PEIN: són l'espai de Gallecs; el parc natural del Montsec, no que sigui inclòs en el PEIN, sinó que es declari ja definitivament com a parc natural; el mateix en el parc nacional de les capçaleres del Ter i del Freser, i la inclusió de l'espai dels Colls, al municipi de Sant Pere de Ribes, al Garraf, en el PEIN. Aquests serien quatre dels diversos exemples que podríem posar, i dels quals no renunciem –a través d'altres fórmules, com proposicions no de llei, o com la mateixa revisió del PEIN– sol·licitar que s'hi incloguin, però quatre que foren tractats en la interpellació i que per aquest motiu situem en la Moció.

I finalment, el punt quinze, el que fa referència a les illes Medes, en què demanem que es redueixi de manera important el nombre d'immersions autoritzades de l'espai protegit

de les illes Medes. Tot i que la història de la protecció de les illes Medes és llarga, la primera ordre de prohibició de pesca es féu pel novembre del 83, i en l'ordre d'aprovació del Pla per a la conservació d'àrees protegides, datat de l'agost del 92, ens vam trobar una certa permissivitat a l'hora de l'accés submarí a les zones protegides. Així, trobem que l'any 94, per decret d'11 de juliol, es va fixar el nombre màxim d'immersions diàries permeses a la zona estrictament protegida de les illes Medes en 45 per dia, excepte deu dies que es permeten 700 immersions i dos dies que se'n permeten 800. Nosaltres creiem que és un nombre excessiu d'immersions, que aquest nombre excessiu d'immersions no respecta el que hauria de ser una àrea protegida i a la llarga és perjudicial per a les illes Medes, i per això demanem que aquest nombre sigui reduït. I ho fem des de la voluntat de consens, i per tant no diem concretament quina és la reducció que nosaltres apostaríem, sinó que demanem que en aquest Ple del Parlament se n'aprovi la reducció, per més endavant, doncs, ja establir les converses amb la gent interessada, amb els especialistes i amb els tècnics d'arreu del país, i especialment d'aquella zona, per delimitar-ne aquesta –hi insistim– necessària reducció en les immersions.

I és per aquests motius, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup els agrairà profundament que votin tots i cadascun d'aquests quinze apartats de la nostra Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya: per defensar-les, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, faria el posicionament, també, de la Moció.

I començaré fent el posicionament, perquè crec que en principi no tindria sentit parlar de les esmenes si no parlem del contingut global dels quinze punts que ens proposa el Grup d'Esquerra Republicana. I, des d'Iniciativa, el que volem dir és que hi estem substancialment d'acord, amb tots els punts, o amb la filosofia que se'n desprèn, perquè compartim la preocupació que una cosa és declarar una sèrie d'espais protegits, és a dir aprovar la declaració d'espais protegits que fa el PEIN, i l'altra cosa és tirar endavant tots els mecanismes que el PEIN planteja, que és protegir efectivament.

I crec que tenim la percepció, i no sols una percepció, sinó que és una realitat, que en aquests dos anys i escaig que fa que s'ha aprovat el PEIN no s'ha desenvolupat d'una manera mínimament significativa, i que avui, els ciutadans que viuen en els territoris protegits, o al costat dels territoris declarats protegits, per ser més precisos, estan en les mateixes condicions i tenen la mateixa situació exactament que abans que fossin declarats espais protegits. Per tant, el PEIN avui no ha estat un instrument útil: només perquè els estudiosos, els periodistes que no coneixen massa el funcionament de la realitat als diversos territoris bàsicament de la Catalunya rural, puguin dir que a Catalunya tenim 144 espais protegits, a Catalunya som avançats en declaració d'espais, de protecció de la natura, però, evidentment, en la seva efectivitat, no.

I el que fa en aquesta Moció el Grup d'Esquerra Republicana, bàsicament, és desenvolupar una sèrie d'instruments que farien més factible el compliment d'aquest necessari desenvolupament del PEIN. Per tant, sense entrar en detall, tant en el que significaria l'ampliació del Cos d'Agents Rurals com en la necessitat —que era una de les condicions que posava aquell Consell de Protecció de la Natura— d'establir corredors biològics —no plantejar 144 illes al territori, sinó lligar-les, perquè la natura no coneix fronteres, no coneix separacions, sinó que la natura és mòbil, i hem de garantir la possibilitat d'aquestes mobilitats—; també la de contractació de ciutadans i ciutadanes de les zones; la promoció de campanyes de promoció ambiental, al propi territori i als «urbanites» que després van a passejar, a conèixer aquests espais que ens diuen que estan protegits..., que s'ho creuen, evidentment, els ciutadans de la capital es creuen que l'espai aquell està protegit, i que això té més valor i té més risc —l'únic que ha comportat és el major risc de freqüentació—; en definitiva, com diem, creiem que el PEIN s'ha de desenvolupar, i la majoria d'aquestes mesures són mesures tendents a això, a fer efectiva aquella teòrica declaració de protecció d'una bona part del territori de Catalunya.

I el que incloem com a modificació serien dos aspectes no per puntuals menors. En principi, la proposta que plantejem al Grup d'Esquerra Republicana, i que voldríem que es contemplés, és una modificació dels seus punts 11, 12 i 13.

El punt 11 planteja la inclusió en el PEIN, abans del 96, de l'espai de Gallecs, pel seu alt valor naturalístic i agrícola. Fa un any, una mica més d'un any, Iniciativa vam plantejar una proposició no de llei en què demanàvem també això, que fos declarat un paisatge especial d'interès natural, com altres zones que estava ja prevista la seva declaració, i que en definitiva fos inclòs com a espai protegit en la propera revisió del PEIN. No vam tenir massa sort —hi ha qui dubta de si això és necessari o no és necessari. Sí que se'ns deia des del portaveu de Convergència i Unió que hauríem de garantir la protecció d'aquell territori, d'aquell espai, que en aquests moments depèn encara de l'Incasol, però com que ja hi va haver una discussió, ja hi va haver un posicionament, el que plantejem és, més que «abans del 96», dir simplement «en el moment en què es faci la revisió del PEIN». I l'afegit que hi fem és perquè fem referència al que llavors s'havia..., que s'havien anat retallant llesques del Gallecs inicial —una llesca per a un municipi per a fer-hi una zona industrial, una nova zona urbana, etcètera—, s'havien anat retallant llesques, i el que diem és que quan s'inclogui l'espai no hi hagi cap llesca que s'hagi retallat de la resta de l'espai encara verge, de l'espai encara verd.

I els punts 12 i 13, de substitució, aquí només fan referència al parc natural del Montsec i al parc nacional de les capçaleres del Ter i del Freser: el que diem és que potser hauríem de parlar de tots els parcs naturals que estan contemplats en el PEIN. I diem això perquè tenim coneixement del funcionament dels estudis d'alguns plans especials, que és la fase prèvia a la declaració d'aquests parcs naturals o parcs nacionals, i ens consta que el Govern actua sense

pressa i amb moltes pauses. És a dir, actua amb una lentitud premeditada, de manera que podem arribar al final d'aquests quatre anys, quan s'hagi de fer la revisió, i encara no hàgim arribat a fer l'estudi previ a la declaració del PEIN. I el que plantejem és que s'acceleri l'aprovació dels plans especials i que, a partir d'aquests plans especials, es pugui promoure la declaració.

I l'observació que fem, també, que voldríem incloure amb aquestes esmenes, és que, la declaració, hauríem de procurar que no fos una declaració institucional des del Govern de la Generalitat, sinó que fos una declaració promoguda pels propietaris, siguin públics o siguin privats, és a dir siguin ajuntaments o siguin propietaris particulars: que fos promoguda vol dir que seria aprovada, consentida i volguda pels que són els usuaris reals d'aquell territori, juntament amb les entitats conservacionistes de cada una d'elles. És la garantia necessària que es planteja a cada un d'aquests territoris perquè la declaració tiri endavant: un parc natural només serà viable si ho volen els ciutadans que hi viuen, siguin Administració local —ajuntaments, consells comarcals—, siguin els propietaris, siguin els usuaris habituals. I aquesta és la referència que hi fem. Sí que creiem que amb això no eliminem cap parc: en definitiva, el que plantejem és que tots aquells que poden ser parcs naturals siguin tirats endavant, siguin accelerades les gestions; el que plantejaríem és traure-li la particularitat, del punt 12 i 13, i ampliar-ho a tota la resta.

Respecte a la resta, com he dit, creiem que són instruments útils —alguns són molt específics, com per exemple l'espai de Colls, que es planteja, o el de les illes Medes—, però ja ha dit el diputat Josep Bargalló que són aspectes puntuals que contribueixen a millorar, i ja hem dit que votàrem favorablement la resta de punts.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. El Grup Parlamentari Mixt? (*Pausa.*) Hi renuncia. El Grup Parlamentari Popular? (*Pausa.*) La senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Només per dir-li a l'illustre diputat d'Esquerra Republicana que nosaltres donarem suport a tots els punts de la Moció. Crec que qui ha deixat molt clar el seu contingut acaba de ser el senyor Gimeno, fins i tot en fer l'explicació de les esmenes que ell ha presentat, però voldria incidir en la importància que vostès posen en aquesta Moció, tant en el que fa al punt primer com al punt segon.

Crec que en el punt segon, quan vostès parlen d'ampliar el Cos d'Agents Rurals i dotar-los amb les mesures adients per tal de desenvolupar les seves tasques com a agents de l'autoritat, vostès tenen molta raó, perquè jo he vist fins i tot personament com algun «urbanita», com deia l'illustre diputat senyor Gimeno, doncs, de vegades algun agent li ha dit per favor, li ha demanat que es retirin d'algun indret, que no malmetin alguna zona, i contestar-los molt malament... I en canvi vaig presenciar, fixi's vostè, vaig presenciar al pont aeri d'aquest dilluns que un ciutadà, en el pont aeri, per no

retirar el carro on portava les maletes es va discutir amb un agent de l'autoritat i el van «esposar». Per tant, imagini's quin contrapunt tan diferenciat, i en canvi que un «urbanista»... El van «esposar»... (*veus de fons*), emmanillar, només pel fet de no voler retirar un carro, i en canvi, en aquesta qüestió mediambiental, que, doncs, els agents són pocs i moltes vegades van sols, doncs, es troben en alguna situació molt delicada i que per imprudències han de deixar estar el tema. Per tant, he volgut posar una mica d'èmfasi o de remarcar aquest punt número 2, perquè crec que és molt important.

La resta, com molt bé es deia, doncs, en definitiva, van a poder desenvolupar molt i millor el Pla del PEIN, que fins ara, doncs, poca cosa s'ha fet, i crec que és molt interessant.

En els punts 12, 13 i 14, no sé què farà, si vostè acceptarà o no les esmenes del Grup d'Iniciativa, però sàpiga que, en tot cas, tant si les accepta com no, té el nostre recolzament a tots els quinze punts.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula el senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, per anunciar, igual que ha fet la diputada Dolors Montserrat, el nostre suport total als quinze punts d'aquesta Moció, i també insistir en alguna de les crítiques que s'han fet.

El PEIN era un projecte important per al país; jo crec que s'ha limitat a delimitar uns espais, sense unes mesures concretes de protecció, excepte aquells espais que ja tenien una qualificació determinada prèvia a l'aprovació del PEIN. Per tant, portem un temps en què s'avança poc. Cal reconèixer que aquells espais que tenien ja una mesura de protecció determinada abans del PEIN han millorat substancialment, hi ha unes situacions pressupostàries relativament importants en alguns d'ells, i veritablement, la tasca feta pels directors dels diversos parcs que més o menys hi ha a Catalunya és important: vull dir, als aiguamolls de l'Empordà, o al delta de l'Ebre, o a altres zones, o a la Garrotxa, diguem-ne, es veu substancialment millorada la situació d'aquests espais després de la gestió dels seus responsables. Però el que és la resta del PEIN, doncs, és una pura delimitació de zones no urbanitzables, sense cap tipus de protecció ni sense cap dotació pressupostària. Per tant, insistir que es faci aquest informe al Parlament cada dos anys per saber com avança l'aplicació del PEIN ens sembla important per veure si veritablement es queda en alguna cosa més que una pura aprovació per part del Consell Executiu.

Els altres punts, doncs, alguns d'ells, ens sembla que és aprofitar aquesta Moció per parlar de temes que se n'ha parlat a bastament en aquest Parlament, per exemple la qüestió de Gallecs o el tema de les immersions a les illes Medes. Tot i així, ens sembla important anar recordant aquells espais de Catalunya que necessiten una especial protecció i que poden estar sotmesos a una determinada pressió urbanística. Per exemple, en el cas de Gallecs queda molt clar

que és el mateix Institut Català del Sòl qui l'està urbanitzant i que caldria, per tant, la seva protecció.

Suport, per tant, als quinze punts, tant si s'aproven les esmenes com no.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor president. També una mica telegràficament, donats els nombrosos punts d'aquesta Moció.

El posicionament del nostre Grup respecte al primer punt, que demana informar davant la Comissió d'Agricultura mitjançant el Consell de Protecció de la Natura sobre l'aplicació del PEIN... En primer lloc hem d'entendre que el Consell de Protecció de la Natura és un organisme de consulta en matèria de protecció, no?, i del paisatge, i una de les seves funcions és emetre informes i dictàmens a requeriment del Parlament. La veritat és que no creiem necessària la seva compareixença davant de la Comissió d'Agricultura; en tot cas, potser sí que el Parlament podria demanar al Consell de la Natura que fes un informe escrit sobre aquest tema, tot i que tampoc veiem que sigui el moment més oportú, perquè només porta dos anys en vigor el PEIN, i encara potser sí que és massa aviat per fer-ne una valoració molt global.

Hem d'entendre també que el Consell de la Natura ha de fer un repàs de totes aquestes actuacions, que són 144 espais; parlem de seixanta mil hectàrees, un 20% de la superfície de Catalunya; per al Consell de Protecció de la Natura és pràcticament impossible, perquè no disposa de totes les dades per fer-ho. El que hauria de fer, en tot cas, és una consulta a tots els departaments de la Generalitat, que tampoc seria..., jo crec que seria una relació de massa utilitat, perquè, és clar, el volum d'aquestes dades seria difícilment assumible amb els mitjans actuals que es tenen. Per tant, aquest punt, d'entrada, nosaltres considerem que és sobrer.

Respecte al següent punt, de l'ampliació del Cos d'Agents Rurals, precisament en un moment de restriccions pressupostàries que totes les administracions el que fan és congelar, per no dir, fins i tot, reduir les places... (*Pausa.*) Sí, perdó. El que deia, donades les restriccions pressupostàries en què totes les administracions van a congelar i pràcticament a reduir les places laborals, el Cos d'Agents Rurals en aquest moment no té possibilitats de ser ampliat. El que sí que es va fer i s'està fent és mirar d'optimitzar tot el que és la seva distribució i les tasques que duen a terme; en el sentit d'agent d'autoritat, que demanen també en aquest punt, realment ja el tenen, el caràcter d'agent d'autoritat, ja farà set anys des de la seva creació. Ara, que se'ls doni, diguem, la resposta com a tal agent d'autoritat en algunes de les actuacions, bé, això és un altre tema que caldria, doncs, un debat diferent.

Quant a corredors biològics, del punt 3, ja en l'apartat 2.1.4 del programa del PEIN, ho diu. Diu: «Creació d'un programa específic de treball destinat a la determinació dels

criteris i mesures necessàries per garantir el manteniment de les degudes connexions biològiques entre els espais inclosos en el Pla». Això, doncs, ja està previst, i el Departament de Medi Ambient, precisament, ja ha iniciat la redacció dels estudis tècnics previs i necessaris per a la definició d'aquests criteris.

Quant a la protecció de rius i rieres, també el PEIN inclou actualment ja un bon nombre d'espais fluvials, així com hi ha disposicions específiques per a la protecció de la vegetació i ribera de les aigües superficials i subterrànies, de l'article 19 i 23 de les normes del PEIN. Entenem que l'increment de la protecció de rius i rieres no incloses en el PEIN ha de venir per altres vies; les principals són el desenvolupament de la legislació hidràulica i el Programa de connexions biològiques de què parlàvem, precisament, en el punt anterior.

Quant a la protecció d'espais amenaçats, això, és clar, la definició de la xarxa d'espais del PEIN es basa, evidentment, en el que són els valors naturals. No té res a veure aquí que tinguin amenaces o no tinguin amenaces, no? Podríem dir, per exemple, que si un espai no té un valor natural suficient per ser al PEIN, l'existència d'amenaces no pot justificar de cap manera que s'hi inclogui, o al revés, per exemple, si un espai natural valuós ha estat inclòs en el PEIN, malgrat les amenaces que puguin existir per a la seva conservació. Hi ha molts exemples: prou clar, seria, per exemple, el cap de Creus.

Aquí hauríem d'entendre una cosa: que les característiques del PEIN, sobretot el que fa, el que dona ben clar és que ha de ser forçosament limitat. La gran majoria d'espais no es poden incloure en el PEIN; han de tenir una entitat claríssima, uns valors naturals lògics i, sobretot, una superfície suficient que en permeti la gestió. Jo aquí, a Esquerra Republicana, em permetria fer-li, amb molta cordialitat, un petit retret: han presentat nombroses actuacions parlamentàries en el sentit de demanar inclusió d'una quantitat de terrenys en el PEIN que, la veritat, si fossin ateses, el que sí seria és que seria absolutament impossible la gestió del PEIN, perquè molts d'ells tenen una superfície tan insignificant, que, a més, el PEIN no es pot estar modificant contínuament. El PEIN és suficientment complex, i si contínuament anéssim ampliant els terrenys que es demanen, evidentment, la seva gestió —com dic— seria impossible.

Quant a la contractació de serveis que demanen en el punt 6, això sempre s'ha tingut en compte. Jo puc dir-los, fins i tot, per l'experiència que estem vivint a Aiguestortes, que sempre s'ha procurat que totes les gestions que es puguin donar als que són habitants dels municipis més afectats per l'espai natural, doncs, es puguin donar, casos de neteja, de guies, d'obres, etcètera. Ara bé, és clar, el que no podem fer és establir-ho per normativa; això seria... En principi, podríem dir que podríem infringir el principi constitucional de la igualtat d'oportunitats en el treball. Ara, aquesta voluntat d'intentar sempre afavorir els que estan més afectats com a habitants dels espais propers als espais naturals, això és una voluntat del Govern que sempre s'ha tirat endavant.

Quant a campanyes d'educació ambiental i de desenvolupament sostenible, això també està previst en el programa del PEIN, que dedica el capítol 2.2 a l'aprofitament sostenible i l'apartat 2.5.4 a una campanya d'informació de les reglamentacions i dels beneficis del PEIN. El Departament d'Agricultura ja ha portat a cap moltes actuacions en aquest sentit. Podríem esmentar l'Ordre 212/94 sobre establiment d'ajuts, desenvolupament del reglament de la Comunitat Europea; 2078/92, sobre mètodes de producció agrària compatibles amb la protecció del medi, el Programa Life, etcètera.

Economia ambientalista. Això, és clar, en primer lloc caldria precisar què s'entén per economia ambientalista, però, tal com deia el senyor Bargalló, això és un tema pressupostari que caldrà parlar-ne en el moment dels pressupostos, presentant les esmenes oportunes, i veure en quin sentit anava orientat això exactament de l'economia ambientalista.

Punts d'interès geològic. El novembre del 94, el Grup d'Esquerra ja va presentar una proposició no de llei, que va ser rebutjada; els arguments, és clar, són els mateixos que vàrem donar en aquella ocasió. El PEIN no és l'instrument adequat per a la protecció dels indrets d'interès geològic i la normativa vigent ofereix mecanismes més adients. El tema de punt d'interès geològic el podríem comparar, per exemple, amb similituds com és l'arbre monumental, el bé cultural d'interès nacional... Ara, el que no pot ser és un punt geològic que, realment, no és un espai del PEIN.

Aquí, els punts de la inclusió de Gallecs, el parc natural del Montsec, el parc nacional de les capçaleres i els Colls, em permetré fer-ne un resum ràpid. Quant a Gallecs i el Montsec i les capçaleres del Ter, ja estan tots tres previstos en el PEIN. Gallecs ja té un estudi previ, fet de Medi Ambient; les capçaleres del Ter i del Freser ja tenen l'estudi de la Direcció General de Medi Natural però hem d'entendre que en les capçaleres del Ter i del Freser tenim un inconvenient gravíssim, que és, primer, aconseguir resoldre l'oposició majoritària que hi ha per part de les entitats locals. Les entitats locals d'aquella zona veuen com una amenaça la declaració d'aquest espai protegit que, a més, es demana com a parc nacional, i hem d'entendre que com a parc nacional s'ha d'acordar per llei del Parlament, i per tant no es podria fer directament amb l'aprovació d'aquesta Moció. Ha de ser per llei.

Quant als Colls, realment, sincerament, nosaltres desconexem els valors naturals que poden tenir els Colls per ser inclosos immediatament en el PEIN. Ara bé, el mateix procediment que s'ha de seguir que estableix el programa del Pla no permet, en primer lloc, assolir aquestes fites de temps que es demanen abans del 96, perquè la veritat és que el procediment per aprovar totes aquestes inclusions és realment feixuc i és un tràmit inevitable, hi ha d'haver un tràmit d'audiències, etcètera, i, a part d'això, una cosa: en l'exposició del Pla, en l'exposició pública no hi va haver ni una sola al·legació que demanés la inclusió dels Colls, però bé, és un tema que, en tot cas, s'hauria d'estudiar, i el que és impossible, com dic, és complir els terminis que demanen.

Amb tot això, bé, en resum, em permetré repetir això: que el PEIN, realment, no el podem estar modificant contínuament. El nombre d'espais ha d'estar limitat i han de tenir una entitat prou clara pel seu valor i, sobretot, una superfície suficient que permeti gestionar-los.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, ens veiem obligats a votar en contra de tots els punts de la Moció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. Ara correspon al senyor Bargalló pronunciar-se sobre l'esmena presentada.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. Per dir, només, que amb molt de plaer acceptem l'esmena número 1 i l'esmena número 2, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; coincideixen plenament amb els nostres criteris i això, en tot cas, no ens ha d'estranyar perquè ja sap el Grup d'Iniciativa que sempre ens trobarem en el camí de la lluita ecologista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Passem a la votació.

Vots a favor del text de la Moció?

En contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament dels serveis socials

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre el finançament dels serveis socials, presentada per la diputada senyora Rosa Barrenys, que té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la interpellació que vàrem substanciar el passat 20 d'abril es fonamentava en tres qüestions. Una primera, que era la recomanació del síndic de Greuges pel que fa al Decret 195/93 i l'Ordre de desplegament d'aquest, el control respecte als preus dels serveis residencials i les excepcions i el compliment de la Moció 30/IV.

En la proposta de Moció vàrem obviar tot el que fa referència a aquesta qüestió de la recomanació del síndic de Greuges, però ho vull explicar, per ser aquest, potser, un plantejament més de caire administratiu que polític, però volia dir que el síndic —ho repeteixo, ja ho vaig dir a la interpellació que vàrem substanciar—, en l'informe del 1993, recomanava que el Decret 195/93, que regula la prestació i el finançament dels serveis socials, s'havia d'incorporar en aquesta, a l'Ordre de desplegament, i supeditar-lo al dictamen de la Comissió Jurídica Assessora perquè dictaminés preceptivament sobre el contingut del Decret. Coincideixo, evidentment, amb el que deia el senyor conseller quan em va respondre la interpellació, que el síndic fa recomanacions, no fa imposicions de criteri, però nosaltres estàvem

d'acord que a aquest procediment administratiu se li hagués donat sortida, però quedarem a l'espera que, això, el senyor conseller ho corregeixi, tal com va anunciar, quan desplegui la Llei 4/94.

Pel que fa a la segona qüestió, reflectida en els punts 1 i 2 de la Moció, proposem, mitjançant aquesta, modificar o demanar que es modifiqui la política de preu públic i els conseqüents barems de bonificacions i exempcions en el sentit que contemplin la diversitat de situacions i necessitats dels residents dels centres de serveis socials entre divuit i seixanta-cinc anys i dels majors de seixanta-cinc anys. En aquest apartat voldria fer algunes observacions referides tant a les persones amb disminució com a la gent gran vàlida que està vivint en aquests establiments residencials en el sentit que les excepcions que s'estableixen creen greuges comparatius entre uns i altres usuaris perquè no contemplen —tal com deia anteriorment— la diversitat de situacions de minusvalia o de cronicitat, la capacitat de mobilitat, les possibilitats d'exercir un treball o professió remunerada, etcètera.

En lloc d'establir bonificacions i exempcions en funció de les capacitats i de les necessitats de cada persona resident, el que fa la Conselleria de Benestar Social és regular-les únicament en funció dels serveis; és a dir, de l'estructura de funcionament d'aquests equipaments i dels serveis que presta, i aquest és un criteri, i el senyor conseller en donava la raó totalment equivocat, perquè va en detriment de la garantia dels drets personals i socials dels residents en els equipaments de serveis socials.

El senyor conseller ens va donar la raó sobre aquest plantejament i va manifestar que aquesta política ja s'havia corregit —i a nosaltres ens consta que no s'ha corregit— aquesta manera de fer i que únicament existeix —i ell em sembla que a última hora en la rèplica em va donar també la raó— una circular que modifica aquest criteri relacionada amb una situació concreta, però que els barems que s'apliquen de forma general són els que estan publicats.

I el tercer punt de la Moció fa referència a donar compliment, en el termini més breu possible, a la Moció anterior, la 30/IV, sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran, Moció i Interpellació substanciades pel meu company diputat Alfred Pérez de Tudela en el seu dia. Recentment, els diputats i diputades d'aquesta Comissió de Política Social han rebut un programa que desenvolupa una part del Pla integral de la gent gran i que fa referència a la promoció dels drets a la vida activa de les persones grans. És un programa interessant, jo crec que conté un conjunt d'actuacions incloses les modificacions legislatives, fins i tot d'alguns aspectes del dret civil català, que pot anar en aquesta direcció, però que la resta de punts que es proposaven en aquesta Moció 30/IV fins aquest moment no s'hi ha donat compliment.

Queda el punt c, que fa referència als efectes que tindria sobre les finances de la Generalitat l'increment de la clàusula de lliure disposició, és a dir, del diner de butxaca per als residents, per a totes aquelles persones en situació de jubilació, i queda el punt, em sembla que és el b, sobre l'informe

o l'estudi referit a abusos i discriminacions i maltractaments que puguin tenir les persones o a què puguin estar sotmeses les persones que estan en els equipaments residencials de serveis socials.

Bé, jo volia dir que el sentir dels col·lectius, i especialment dels col·lectius de persones amb disminució, estan reclamant aquesta revisió dels barems que estableixen aquestes excepcions al preu públic; no estan en desacord amb els preus públics establerts, però sí amb les excepcions que respecte a aquests s'estableixen, que donaven suport ple a aquest plantejament, en el sentit que demanen a la Conselleria de Benestar Social que revisi aquests barems a fi i efecte que el diner de butxaca que pugui quedar per a cada un dels residents sigui aquell que necessita per fer ús de les seves possibilitats culturals, socials, familiars, etcètera.

És en aquest sentit, doncs, que plantejàvem aquests tres punts de la Moció i que ens agradaria que tingués un bon recolzament i una aprovació per part del Grup de la majoria.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per consegüent, passem al posicionament dels Grups. Pel Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per dir, senyora Barenys, il·lustre diputada, que tindrà el recolzament, perquè comparteixo bàsicament els elements amb què vostè ha fornit la defensa dels punts de la seva Moció i, per tant, ens semblen, a més, molt acurats, molt prudents i absolutament sol·licitables o exigibles, en particular el tercer, on es diu que es doni compliment en el termini més breu possible dels punts de la Moció 30/IV, sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran.

En realitat, com totes les seves intervencions, senyora diputada, ratllen en l'àmbit del raonable i del més estricte sentit comú, i aquesta Moció no fa excepció. Per això la hi recolzaré.

Gràcies, senyor...

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el tema que planteja aquesta Moció es tracta, veritablement, d'un tema de molta importància; de molta importància perquè l'adequada solució d'aquesta qüestió pot modificar d'una forma qualitativa el grau de satisfacció que percebi el ciutadà que rep aquests serveis socials.

La Llei 4/94, d'administració institucional, descentralització i coordinació dels serveis socials, incorporava un sistema de finançament dels serveis socials que contemplava, per una banda, l'accés universal als serveis socials, és a dir el principi segons el qual ningú pot quedar exclòs de les prestacions socials per insuficiència de recursos, i per una altra banda, que els serveis s'han de pagar.

Aquesta nova concepció permet corresponsabilitzar amb el finançament els beneficiaris en funció de les seves possibilitats. Si es fa una gestió rigorosa, aquest sistema de finançament dóna la possibilitat de prioritzar els ajuts eco-

nòmics en les persones que realment no poden assumir amb els seus recursos o amb els de la seva família els preus públics d'aquests serveis. El problema no és tant el nou concepte de preu públic, que discrimina l'ajut en funció de les possibilitats econòmiques dels beneficiaris, com el de concretar quina és l'aportació de cada beneficiari al cost de la prestació, i aquesta qüestió ens porta a definir els percentatges de la renda personal que han de destinar-se a finançar aquests preus públics.

El Grup Parlamentari Popular accepta que una persona disminuïda que guanyi 100.000 pessetes al mes, tot i no poder pagar les 130.000 pessetes que representa el preu públic d'una residència per a persones amb disminució, ha de fer una aportació al cost d'aquesta prestació. Però quina ha de ser aquesta aportació? Entenem que ha de ser una aportació que li permeti tenir una renda personal proporcionada a les seves necessitats d'integració social i laboral i que eviti que el finançament del servei social suposi quedar-se sense cap ingrés. Aquest percentatge ara és del 20% i s'està estudiant –tal com pretén la Moció 30/IV– incrementar-ho fins al 25%.

Per al Grup Popular la qüestió no és tant el percentatge relatiu, sinó la renda en termes absoluts que s'ha de garantir com a renda mínima que ha de mantenir el beneficiari. Per tant, hem de definir què és l'ingrés personal que segons les circumstàncies ha de quedar a la lliure disposició de cada beneficiari d'un determinat servei social, i hem de determinar-ho tenint en compte aquestes circumstàncies personals.

El Grup Parlamentari Popular considera que s'ha d'aplicar aquesta nova filosofia de la corresponsabilització del beneficiari en el finançament dels serveis socials respectant sempre un principi, que és el principi de l'autonomia personal, autonomia de la persona que requereix en aquesta societat en què vivim una mínima capacitat econòmica, una mínima capacitat de despesa sense la qual la persona no pot ser autònoma i queda en una situació de dependència absoluta de la institució on es troba acollida.

En aquest sentit, el nostre Grup donarà el seu ple suport a aquesta Moció. Al punt 1, perquè entenem que no podem igualar situacions tan diverses com són aquelles en què es troben els beneficiaris que estan en edat laboral o bé poden mantenir una activitat social enfront dels beneficiaris que tenen una capacitat de moviment molt més restringida per raons físiques, psicològiques o sensorials.

Al punt 2, perquè cal traslladar a la normativa que regula els preus dels serveis socials residencials, tant dels establiments propis com dels concertats, els factors de modificació en funció dels nivells de renda mínims que han de quedar a la lliure disposició del beneficiari.

Finalment, votarem també favorablement el punt 3, perquè entenem que les lletres a, b i c de la Moció 30/IV, sobre el desenvolupament del Pla integral de la gent gran, permetria als grups parlamentaris disposar d'un estudi rigorós de les implicacions econòmiques que tindria per al Departament de Benestar Social la modificació del nivell de renda dels beneficiaris dels serveis socials residencials.

Aquests tres punts de la Moció a debat hauran d'anar acompanyats —en la nostra opinió— per un estudi sociològic de les necessitats bàsiques de despesa que requereix una persona resident per mantenir una mínima autonomia personal.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. En relació amb la interpellació de la senyora Barenys, nosaltres el primer que voldríem dir és, com ja és sabut en aquesta cambra i ho hem debatut força vegades, el desacord d'Iniciativa amb el model de finançament dels serveis socials que s'ha acordat a partir primer del Decret que va regular els preus públics dels serveis socials i després a partir de la Llei de descentralització dels serveis socials. És una polèmica que mantenim amb el senyor Codina, que veig que serà el ponent d'aquesta Moció, que nosaltres no estem d'acord que es pugui cobrar qualsevol servei social, tal com marca la Llei de descentralització. Pensem que els serveis socials haurien de ser un sistema de protecció social, com ho són el sistema sanitari i el sistema d'ensenyament.

En qualsevol cas, hem dit sempre que si hi havia algun tipus de serveis s'havien de pagar, com, per exemple, els serveis residencials, amb què sí que hi estaríem d'acord, havia de ser a partir d'un gran consens; i en aquest sentit hem dit a bastament —i jo no hi insistiré— que per a nosaltres la Llei de descentralització marca un punt d'inflexió amb el qual estem profundament en desacord. Un punt d'inflexió que el que situa fonamentalment és que la Generalitat decideix de manera discrecional qui paga els serveis, quins serveis són pagats i com es paguen aquests serveis.

Dit això, que és obligat dir-ho perquè és el tema de més de fons en relació amb el finançament dels serveis socials pel que fa al Grup Parlamentari d'Iniciativa, dit això, pensem que és oportuna la interpellació que va fer la senyora Barenys, perquè el que fa és situar, ja sense debatre la qüestió de fons, situar l'actual preu públic, en aquest cas, dels serveis residencials, com s'està desenvolupant i en quines condicions s'està desenvolupant. I allí situa amb rigor quins són els problemes que avui han aparegut, apareixen i, si no es corregeixen, continuaran apareixent.

En aquest sentit, jo crec que són especialment importants dues coses que ella va dir i que jo voldria posar sobre la taula, que és la qüestió de la discrecionalitat; és a dir, com es decideix i qui decideix quins diners es paguen. I la segona, la necessària diferenciació del preu públic en funció de les persones. Aquest element que apareix en el primer punt de la Moció i que marca de forma contundent que s'ha de fer una diferència en funció de la diversitat de situacions.

Es diu —i és important dir-ho— que la igualtat de condicions en situacions diferents genera enormes desigualtats. Per tant, el primer punt de la Moció és oportú en aquest sentit. Per altra banda, els altres dos punts de la Moció, el que

situen és dir: un cop tenim un marc que defineix uns preus públics, el que hem de fer és regular-ho de la manera que això sigui el més just possible. I per tant, l'aprovació d'aquesta Moció el que faria, simplement, és corregir els problemes que han aparegut a partir del finançament dels serveis residencials i, per altra banda, conèixer i tenir més informació sobre l'abast real d'això. Perquè, una mica la intuïció que tenim —sense dades, i el que es demanava en la Moció que es va aprovar del Grup Socialista en aquell moment, demanava dades—, la intuïció que hi ha és que estem parlant de pocs diners i, per tant, que estem fent un gran muntatge econòmic, un gran muntatge —perdó— de gestió a l'entorn d'uns preus públics que, al cap i a la fi, aportaran pocs diners a la Conselleria de Benestar Social.

Per tant, valorem-ho, tot plegat. Valorem-ho perquè aquesta serà una dada objectiva a retenir a l'hora de fer una valoració més global. En aquest sentit, ens sembla que és una Moció —hi insisteixo— que serveix en aquests moments, que planteja, fins i tot dintre del seu marc —que no compartim, però—, dintre del seu marc situa uns criteris que ens permetrien avançar. Per tots aquests motius, òbviament, li donarem suport.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Bosch.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Esquerra Republicana de Catalunya també donarà suport a aquesta Moció del Grup Socialista.

Creiem que el tema del finançament dels serveis socials és un fonament important del treball d'un govern. Nosaltres ja vam manifestar durant el debat de la Llei 4/94 la nostra postura sobre el tema. També pensem que els serveis socials han de ser d'entrada gratuïts i, com a plantejament bàsic, hem d'anar cap a la plena gratuïtat. Entenem, també, que si no és possible amb les circumstàncies actuals, donat que, evidentment, convindria un canvi de prioritats absolut en els pressupostos que s'aproven cada any, si no es pot aconseguir una gratuïtat absoluta de tot, cal que a l'hora de fer, d'aplicar barems i d'aplicar tarifes per a donar uns serveis es faci amb criteris clars i justos per evitar abusos, per evitar discriminacions, i que aquests criteris siguin establerts de forma oberta i transparent. També crec que és important que hi hagi un debat a tots els nivells per assegurar aquesta obertura i aquesta transparència.

Nosaltres també vam manifestar el nostre temor i el nostre rebuig al Decret 195/93, que ja ha estat comentat, sobre els diners de butxaca dels interns en centres diversos i, per tant, mantenim aquesta postura i, en aquest sentit, cal, doncs, que..., bé, en definitiva, que el treball o que l'activitat del Govern en aquest sentit sigui clara, també, per evitar tots aquests possibles abusos. En definitiva, per això els dos darrers punts de la Moció del Grup Socialista ens semblen importants. Tenim entès que per part de la Conselleria hi ha receptivitat i, per tant, ens agradaria que es fes un debat i una sèrie de propostes en aquest sentit.

Respecte al tercer punt, que crec que és fonamental pel fet que els grups parlamentaris tinguem la informació sobre la situació actual d'aquest tema, ens sembla, també, que és una mala dinàmica haver de presentar mocions per reclamar el compliment d'altres mocions. L'aprovació de la Moció 30/IV, que és del mes d'octubre del 93, encara no ha estat acompanyada del tot i, per tant, crec que s'hauria d'insistir al Govern que faci, doncs, el favor de complir amb els acords del Parlament, també per a millorar la feina del mateix Govern, com, sobretot, perquè els grups parlamentaris tinguem tots els elements de debat i d'informació per fer les nostres propostes. Perquè si no, en definitiva, el treball parlamentari pot quedar molt devaluat.

Bé, per tots aquests motius, doncs, i com ja he dit al principi, el Grup d'Esquerra Republicana votarà a favor dels tres punts de la Moció del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Per fer el posicionament del nostre Grup respecte a la Moció presentada per la diputada Barenys i que jo la distingiria en dos paquets. Els dos primers punts, que ara els comentarem, i un tercer punt, un en relació al compliment d'una Moció o no, que ja hi han fet referència explícitament, doncs, el diputat Bosch i també el diputat Reguant, i els dos primers punts que s'emmarquen dintre del debat del què va ser la Llei 4/94.

És a dir –també ho recordava la diputada Mayol–, va ser una llei en què un dels punts, que va ser segurament més discutit i on els posicionaments polítics van quedar més clarament diferenciats o distanciat, va ser en el punt de veure si els serveis socials s'havien de pagar o no s'havien de pagar, o si era un dret que, a la vegada, podia ser un dret compartit amb els pagaments d'uns serveis. Les posicions van quedar clares en el debat d'aquella Llei –ho recordava la senyora Mayol–; no va ser una única posició la de Convergència i Unió en aquell moment, ni en aquell article concret, però, en definitiva, doncs, s'emmarquen aquests dos punts en aquella situació del debat de la Llei.

La senyora Barenys, el que ens proposa en els dos primers punts de la Moció..., jo li diria, senyora diputada, que en molt bona part té raó, és a dir, té raó perquè, després, tot i que no hi ha hagut encara el desplegament de la Llei, ens hem trobat, o s'ha trobat, el Govern, en la necessitat que a través de mitjans del tipus circulars internes, ha hagut de corregir situacions que s'han produït i que vostè i jo, personalment, coneixem, en residents, concretament, de la residència Amílcar, on aquest dret compartit a la vegada amb aquesta necessitat de pagar els serveis socials hauria estat desvirtuat si no hi hagués hagut una correcció per part del Departament. Ens sembla lògic que això no s'hagi de corregir a través de circulars internes, sinó que el que s'ha de fer –i això ho va dir el conseller Comas el dia de la interpellació– és aixecar el rang, el nivell, no només a través d'una or-

dre, segurament, sinó a través d'alguna altra fórmula que permeti obligar, no només que sigui –com vostè deia, senyora Mayol– la voluntat o la interpretació per part del Govern de si a aquest li toca o no li toca, sinó que hi hagi una legislació que permeti regular-ho molt més fermament i que d'aquesta manera els desequilibris eventuais que es puguin produir es corregeixin, estem d'acord amb aquesta situació, i aquest punt, lligat amb el segon, en el qual se'ns demanava que en tres mesos es corregissin els barems, és una impossibilitat física que en tres mesos es pugui fer.

El que hi ha és el compromís, en aquest cas no puc fer-ho pas en nom del Govern, però sí en nom del Grup Parlamentari i en el meu personal, que en els propers mesos trobem la fórmula i el compromís de resoldre aquestes desigualtats que reconeixem que hi són, i que s'han corregit d'una forma poc contundent. Per tant, estem en aquest compromís, anem a resoldre-ho –no les propostes que ens fa la senyora Barenys, puntualment, en la Moció, perquè tampoc les matisa més enllà del que a ella li ha semblat que es podia fer–; rebem aquest compromís, aquesta voluntat d'estudiar-ho, discutir-ho i arribar a corregir –i no em sap greu tornar-ho a repetir– situacions que des del Govern no s'han resolt bé: fem-ho, això, i fem-ho ben fet.

I pel que fa al tercer punt, que ha estat un dels punts en què tant el senyor Reguant com el senyor Bosch més han insistit, els puc anunciar que no caldrà, en aquesta oportunitat, reclamar a través d'una moció i aprovar en un punt de la moció el compliment d'una moció anterior, perquè fa exactament quaranta-vuit hores que en el registre del Parlament han entrat els documents que quedaven pendents en aquella part que reclamava la senyora diputada.

Per tant, votarem en contra dels dos primers punts i suggereixo i demano a la diputada Barenys que tingui a bé retirar el tercer punt perquè és un compliment que ja s'ha produït per part del Govern.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. (*La Sra. Barenys demana la paraula.*) Sí, la senyora Barenys, per què demana la paraula?

La Sra. BARENYS: Per acceptar el suggeriment del diputat Codina, ja que és cert que aquest tercer punt de la Moció ha servit per accelerar el compliment de la Moció 30/IV i, com a conseqüència, donat que una part de la documentació que reclamem ja ha arribat i els senyors diputats l'hauran trobat a la bústia aquests dies i, l'altra part, els punts b i c, diu el senyor Codina, ens informa que ha entrat o entrarà al Parlament recentment, retiraré el tercer punt de la Moció.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, se sotmeten a votació el primer i el segon punt de la Moció.

Vots a favor?

Les i els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 52 en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpellació al
Consell Executiu sobre l'ús del català en
l'ensenyament universitari**

Passem al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'ús del català en l'ensenyament universitari, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, que té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em plau manifestar-los que aquest és el darrer acte parlamentari per part d'aquest diputat, almenys, en el sentit d'impulsar l'absoluta normalització lingüística pel que fa a un aspecte concret, que és l'ús del català en les universitats de Catalunya pel que fa als professors que opten a accedir a la titularitat en el mestratge de diverses matèries a les universitats del nostre país.

Aquesta Moció que avui els presento, fruit de la substanciació en el darrer plenari de la interpellació consegüent, va ser precedida per un reguitzell de preguntes en el mateix sentit i d'alguna proposició no de llei on totes les respostes fetes per la Conselleria i el tracte rebut per la Proposició no de llei, que no va prosperar, però que en canvi va aportar uns reconeixements d'unes mancances, no de grans dimensions però suficients com per seguir insistint des del meu punt de vista en aquesta direcció de concretar que tots els aspirants a les universitats de Catalunya poden fer els seus exàmens amb absoluta normalitat en la llengua vernacle de casa nostra.

Dit això, l'origen d'aquestes accions parlamentàries va sorgir de la constatació d'un fet que es donava permanentment i de manera alarmant, però força encoberta —no es distingia amb facilitat—, que era que els nostres aspirants a professors a les universitats del país, de manera sistemàtica, feien els seus exercicis en llengua castellana. A mi em va sorprendre quan ho vaig conèixer perquè m'ho va comunicar algun aspirant que havia tingut dificultats, havia hagut d'exigir utilitzar la llengua materna, la llengua pròpia de Catalunya, per poder fer els seus exàmens per accedir a la plaça de professor titular.

Aquest fet, que, en fi, els mitjans de comunicació —especialment els gironins— se'n van fer ressò, va portar un determinat periodista del *Diari de Girona* a fer una anàlisi exhaustiva i demanar a les universitats que manifestessin quin era el coneixement que tenien d'aquest problema. I la resposta va ser absolutament alarmant: atenció, alarmant pel nombre d'aspirants que, renunciant a la nostra llengua, ho feien en llengua castellana, per comoditat, per una certa voluntat d'afrontar una situació que es donava, que és que en els tribunals hi havia algun membre que, d'acord amb la Llei universitària vigent fins ara, doncs, permetia que persones o catedràtics d'altres universitats vinguessin aquí i no entenguessin la nostra llengua, i aleshores l'aspirant, per fer un *fair play* contrari als nostres interessos nacionals, li parlava en la seva llengua quan podia fer-ho en la pròpia, d'haver-ho demanat. Ja estava previst, també, es podia demanar traducció simultània i se n'hauria donat, però això no es

donava. És a dir, el fet concret era que els professors i els catedràtics de les universitats catalanes optaven per examinar-se en llengua castellana.

Per tant, vista la situació, vist el debat que vàrem tenir, on vàrem discrepar i coincidir amb el conseller... Discrepar en què? Que el problema existia i que el respecte a l'autonomia universitària no el resolvia. I ens semblava que l'autonomia universitària es mou dintre el marc més important, que és la legalitat que impulsen les lleis del país. Aleshores coincidíem en el sentit que el problema no tenia unes dimensions tampoc alarmants, per bé que era concret i era nítid; el diagnòstic era clar: passava el que he dit que passava. També —cosa que el conseller va assenyalar—, tots aquests professors, una vegada havien passat la prova, naturalment, quan eren titulars d'una càtedra, feien la classe en català, tots. I això jo ho ratifico i mai vaig dir el contrari, per bé que ell així ho va entendre.

De totes maneres, per a la teràpia d'aquest problema, que era problema de legalitat, de reforma de marc legal, per tant, hem d'anar al Govern de l'Estat. L'altra, conscienciació de la nostra gent perquè exigeixi, perquè vulgui expressar-se, en proves que li han de resoldre el seu futur d'acord amb la seva vocació, en la llengua vernacle; doncs, he presentat aquesta Moció, que té dos punts.

El primer diu el següent: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a negociar amb el Govern de l'Estat a fi que el Projecte de llei d'actualització de la Llei orgànica 11/1983, del 25 d'agost, de reforma universitària, contempli que Catalunya pugui disposar dels mitjans necessaris per tal que els aspirants a una plaça de professor universitari puguin expressar-se amb absoluta normalitat» —absoluta normalitat— «en la llengua de la seva elecció entre les dues cooficials a Catalunya, donant així compliment a allò que estableix l'article tercer de la Constitució espanyola en els seus apartats 2 i 3.» Amb absoluta normalitat, és a dir, que no serà aquell que es va examinar, que dirà: «Escolti, jo vull...», no, sinó que la universitat que correspongui, i fent ús de la seva plena autonomia universitària, li diran «Miri, aquí vostè té això, pot optar. Vol examinar-se en la seva llengua? Aquí té els mitjans per a fer-ho.» No serà ell qui haurà de prendre la iniciativa, serà la universitat qui li'n facilitarà els mitjans, si s'aprova aquest primer punt de la Moció que, naturalment, es tracta de negociar-ho amb el Govern de l'Estat.

I el segon punt diu: «Incloure en el Pla general de normalització lingüística i dins el nombre total d'objectius específics» —aquest segon punt és per millorar la conscienciació de la població que aspira a aquestes places per a l'ús social del català— «mesures concretes a fi de conscienciar els aspirants a places de professors universitaris dins l'àmbit universitari de Catalunya, orientant-los en la utilització del dret a emprar la llengua pròpia de Catalunya.» Aquest segon punt de la Moció..., mirin, això de conscienciar no es fa en un dia, no? I, per tant, jo ja me'n faig càrrec, no?, de dir: «Bé, anem a veure, dins les normes, dins els objectius específics de la normalització lingüística que s'està impulsant...», en fi, és a

l'escola on s'aprèn que un ha de voler i defensar i fer progressar aquells signes d'identitat propis, però quan es donen aquestes situacions, no estaria de més que en el pla que tenim, en els objectius específics, una mica contemplat en l'objectiu específic 234, ja es diu que «es definiran uns perfils lingüístics orientats que el català sigui assumit, etcètera», o sigui que el segon punt de la Moció, una mica, està satisfet per aquest objectiu específic 234. També, com deia, la conscienciació no és cosa d'un dia, és una cosa que té un marc molt més ampli, que té una arrel molt més profunda. Vull dir que no m'hi faria extraordinàriament fort, en el segon punt, sobretot perquè és que el Pla general de normalització ja està al carrer i ara també és enutjós, no?, d'intentar posar-hi un punt més, quan n'hi ha algun que ho recull en part.

O sigui, el segon punt crec que és bo que el mantingui, en el sentit que és quelcom necessari, i aquí vam coincidir en la interpellació amb el senyor conseller, que era un problema de conscienciació, i aquell que no es vol fer fort a defensar els seus signes d'identitat, difícilment se'l pot aconsellar en un dia perquè canviï el seu parer, però en canvi el primer sí que em sembla fonamental perquè, realment, això donaria un tema per resolt, és a dir, que en endavant no es donarien aquelles situacions on l'estat anímic, psicològic, l'estructura de la personalitat del qui s'examina..., ha de prendre una decisió, ha de fer una prova d'esforç, de fer un sobreesforç, encara, per sol·licitar que es pugui examinar, etcètera.

Per tant, sotmeto a la seva consideració, i m'agradaria que fossin aprovats, els dos punts d'aquesta Moció, perquè crec que d'una manera definitiva deixaríem tancat un punt puntual, però ben definit, que era que els aspirants a places de professors universitaris de casa nostra, en una immensa majoria, no feien ús de la llengua materna i és una cosa que cal corregir.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Tampoc s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per consegüent, passem al posicionament dels grups. Grup Parlamentari Popular, el senyor Ariza té la paraula.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular entén que totes les administracions públiques han de tenir en compte la diversitat lingüística, una diversitat que, com determina l'article 3.3 de la Constitució del nostre país, ha de ser objecte d'especial respecte i protecció. La composició dels tribunals dels concursos-oposició per a la selecció i promoció dels cossos docents universitaris no suposen cap impediment per a la plena llibertat dels llicenciats i doctors per escollir lliurement qualsevol de les dues llengües oficials de Catalunya, sempre que existeixin, òbviament, uns serveis de traducció simultània a disposició dels candidats. Amb aquests serveis de traducció es garanteix la llibertat dels opositors i la necessària diversitat territorial dels membres dels tribunals d'oposicions, sense la qual no podríem garantir la qualitat del sistema universitari ni evitar els vicis que l'endogàmia comporta.

Els serveis lingüístics existents a les universitats catalanes permeten garantir aquesta traducció simultània sense complicacions. El Grup Parlamentari Popular entén que el punt 1 de la Moció té per objecte assegurar legalment que els membres dels tribunals disposin dels serveis de traducció simultània, amb independència dels opositors, per tal que aquests puguin exercir un dret tan essencial com el dret a escollir la llengua oficial en què volen examinar-se. Per tant, el nostre Grup, el Grup Popular, donarà el seu vot favorable al punt 1 de la Moció.

Pel que fa al punt 2, el Grup Parlamentari Popular no comparteix la filosofia que correspongui a l'Administració conscienciar els individus sobre quina ha de ser la seva elecció lingüística. L'Estatut de Catalunya, en el seu prèambol, afirma que el poble català proclama com a valor superior de la seva vida col·lectiva la llibertat de tots els que viuen, resideixen i treballen a Catalunya, i el mateix Estatut, en el seu article 3, obliga la Generalitat a garantir l'ús normal i oficial dels dos idiomes oficials del país. Tenim, òbviament, també, com a objectiu final, arribar a una igualtat plena quant als drets i deures dels ciutadans de Catalunya. Entenem que conscienciar els ciutadans per a orientar-los en la utilització del dret a emprar la llengua pròpia de Catalunya no aporta res de nou al mandat original de l'Estatut. El que correspon fer des dels poders públics és posar les mesures administratives i legals necessàries per garantir els drets i deures lingüístics dels ciutadans de Catalunya, fomentant –això sí– l'ús de la llengua catalana de forma no coercitiva.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ariza. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Reguant, gràcies també per aquesta Moció; vaig seguir-lo en la interpellació i avui, en la presentació de la Moció, amb dos punts absolutament complementaris, de signe força diferent. En el primer ens parla de la necessitat de negociar amb el Govern de l'Estat –perquè és evident que hi ha una reglamentació superior, des del punt de vista d'àmbit territorial i des del punt de vista polític, que ens obliga, naturalment, a negociar amb l'Estat la possibilitat de fer això.

Vostè, l'altre dia, quan plantejava la interpellació, va dir una cosa que ha tornat a repetir avui: que, de cop, s'adona que hi ha una situació alarmant; i repeteix la paraula «alarmant». Crec que és important, perquè és una qüestió puntual però força significativa que, a l'hora de decidir-se com s'examina un, un decideix fer-ho per allò que té més mitjans, per allò que li resulta més senzill.

Fa exactament una setmana, els membres de la Comissió de Cultura érem a la Universitat Autònoma de Barcelona, i no recordo quina diputada o quin diputat va plantejar, precisament, les dificultats que hi havia per a mantenir l'ús del català; per exemple, en algun cas concret, l'arribada d'algun becari o d'un intercanvi d'Erasmus, provocava que hi ha-

gués una tendència a dir: «Doncs, canviarem les classes, les farem en castellà...» I ens explicava el rector de l'Autònoma que a partir del moment que s'havia començat a donar informació als futurs destinataris dels ajuts Erasmus, dient: «Arribareu a un lloc on la llengua oficial del país és el castellà i és el català, però la llengua pròpia és el català i, per tant, a la universitat es fa servir», i que a partir d'aquest moment —crec interpretar la cosa així— no va haver-hi més problemes, és a dir, a partir d'això s'havien resolt moltes de les qüestions. Vol dir, per tant, que, naturalment, per lluitar contra una situació alarmant, s'han de posar mesures, i aquestes mesures han de ser així.

Vostè invoca —i hi estariem totalment d'acord— l'article 3 de la Constitució, en concret el 3.2 i el 3.3. En les darreres intervencions del nostre Grup sobre temes de política lingüística, sempre hem insistit en la necessitat de recordar les obligacions que té l'Estat en relació amb les llengües no castellanes oficials a diferents llocs de l'Estat espanyol, i que, per tant, aquest punt 3.3 —«la riquesa de les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya és un patrimoni cultural que serà objecte d'especial respecte i protecció»— nosaltres som dels que creiem que s'ha de desenvolupar què vol dir «serà objecte d'especial respecte i protecció», perquè això vol dir, naturalment, mesures administratives concretes perquè aquest respecte i aquesta protecció es converteixin en reals i en efectius.

Estic d'acord, en canvi, pel que fa al segon punt —que, com que no hem presentat cap esmena, no tenim dret a dir «ho hauríem fet d'una altra manera», perquè vostè ens podria contestar: «ho hauríeu pogut fer d'una altra manera»—, en el sentit que en lloc de posar l'accent sobre l'element de conscienciació segurament hauria quedat més clar si haguéssim posat l'accent sobre la possibilitat de fornir elements que permetessin al professorat exercir com a professorat en català. Aquest matí, en una de les respostes que ha fet precisament el president del Govern, ha parlat en un moment dels manuals universitaris en català, que és un dels grans dèficits que tenim en aquest moment; la qüestió dels programes informàtics en català és també un gran dèficit. La possibilitat de tenir eines que facilitin al professor que imparteixi les seves classes en català, si és un tema que ja està afectant la secundària i la formació professional, també afecta, i encara més en aquests moments, el món de la docència universitària. De tota manera, vostè ho ha formulat en termes de conscienciar, i a nosaltres ens sembla molt bé, si manté aquest punt, de votar-lo favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula... No intervé el Grup d'Esquerra Republicana, hi renuncia. El Grup Parlamentari Socialista? (Pausa.) Té la paraula el senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per a dir-li al senyor Reguant que nosaltres, d'una banda, compartim la preocupació que ha ex-

pressat ell en la seva interpellació i en les iniciatives parlamentàries que havia emprès amb anterioritat —algunes preguntes, etcètera—, però, per altra banda, dir-li també que ens abstindrem en la seva Moció, de votar a favor de la seva Moció, per una raó molt senzilla, que és que, tal com li va recordar el conseller en la resposta que li va fer a la interpellació, el dia 20 d'abril, el conseller literalment li va dir una cosa que nosaltres compartim, que diu que la legislació vigent en matèria d'accés del professorat universitari als cossos estatals no fa cap referència, avui per avui, a la llengua que s'ha d'emprar en el concurs corresponent, de manera que no cal instar a la modificació en base a aquesta possible finalitat. És a dir, simplement amb l'actual marc legal, que és la vigència, en aquesta matèria, d'allò que és legislació catalana, és a dir, la Llei de normalització lingüística, ja és perfectament possible aquesta intervenció dels aspirants a ocupar places, de manera que no és imprescindible ni necessària, potser, ni tan sols, aquesta negociació i aquesta modificació de la Llei orgànica de reforma universitària. De manera que, no compartint aquest punt de vista, ho repeteixo, ens abstindrem.

En canvi, sí que ens sembla que cal posar l'accent en la necessitat d'impulsar que els aspirants facin ús del dret que ja tenen a utilitzar la llengua catalana. Fa pocs dies, un conseller del Govern de la Generalitat va ser aspirant a una plaça de professor..., no, va ser aspirant a un d'aquests cursos i va utilitzar, si no ho tenim mal entès, la llengua castellana, i era conseller del Govern de Convergència i Unió. Per tant, ens sembla que allò que hem de fer, més que modificar lleis, és instar no solament els membres d'un govern que s'anomena nacionalista, sinó tots els ciutadans de Catalunya, perquè quan puguin i es presentin a aquestes places utilitzin la llengua catalana, perquè és un dret que la legislació vigent ja els reconeix.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Vila i Foruny.

El Sr. VILA I FORUNY: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Reguant, amb la presentació de la seva Moció subsegüent a la interpellació sobre l'ús del català en l'ensenyament universitari, es fa pal·lès el seu interès i la seva preocupació per la normalització lingüística en l'àmbit universitari, interès i preocupació que són també del nostre Grup i també, com és obvi, del Govern de la Generalitat.

No cal insistir en el reiterat compromís del Govern i dels departaments implicats a continuar portant a terme la progressiva implantació del català com a llengua vehicular de l'ensenyament. En allò que fa referència a l'ensenyament universitari, cal tenir present que, en virtut del principi d'autonomia universitària, són les mateixes universitats les responsables de la normalització lingüística. Amb aquesta finalitat, han aprovat diferents plans i han creat uns serveis que vetllen per la normalització lingüística, tot aplicant els criteris i les línies d'actuació dels respectius òrgans de go-

vern. En conseqüència, l'actuació del Govern de la Generalitat ha estat, bàsicament, d'impuls, de promoció i de suport a l'ús del català en l'ensenyament universitari.

Aquesta política s'ha traduït en un seguit d'accions concretes que s'han portat a terme en els darrers anys. S'ha ajudat a consolidar els esmentats serveis lingüístics existents a les universitats i s'ha impulsat la creació de nous serveis, de tal manera que avui disposen d'aquests serveis totes les universitats catalanes. S'ha donat suport a les accions de normalització lingüística que duen a terme els serveis lingüístics universitaris. En el camp de la docència, les actuacions concretes han estat: traducció de programes, guies pràctiques i apunts d'assignatures, elaboració de diccionaris i de vocabularis, assessorament lingüístic i terminològic, creació de centres d'autoaprenentatge de la llengua, organització de cursos adreçats als estudiants en general i a col·lectius específics —en particular, estudiants estrangers del programa Erasmus—, organització de cursos generals i de llenguatge específics per al professorat, i també la instal·lació de programes informàtics de correcció de textos. S'ha promoció la realització d'estudis i d'enquestes sobre l'ús del català. S'han impulsat plans d'actuació en els centres universitaris on la normalització lingüística presenta més dificultats: Escola Universitària de Formació del Professorat d'Educació General Bàsica de la Universitat de Barcelona, Escola Universitària Politècnica de la Universitat Politècnica de Catalunya, Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona, Institut Nacional d'Educació Física de Catalunya i Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales de la Universitat de Barcelona. Es preparen iniciatives anàlogues a d'altres centres de la Universitat de Barcelona, de la Universitat Autònoma de Barcelona i de la Universitat Politècnica de Catalunya, que presenten les mateixes circumstàncies. Es convoca un concurs públic anual per a la concessió d'ajuts a l'edició i la difusió de llibres de text i de manuals universitaris en llengua catalana; són més de dos-cents els títols subvencionats, setanta més han estat publicats i promoguts amb el suport de les accions que desenvolupen els serveis lingüístics de la Universitat Politècnica de Catalunya. Amb aquesta Universitat, la Politècnica de Catalunya, s'ha signat un conveni per tal de garantir que, com a mínim, el 65% dels llibres publicats per Edicions UPC ho siguin en llengua catalana.

Totes aquestes accions, que continuaran i s'intensificaran, d'acord amb el Pla general de normalització lingüística, s'han dut a terme en el marc de la Comissió de normalització lingüística del Consell Interuniversitari Català, creada a fi de coordinar i fer un seguiment dels objectius per a assolir la plena normalització lingüística de les universitats. Aquesta línia d'actuació permetrà assolir progressivament la normalització lingüística, tot respectant l'autonomia universitària.

Pel que fa a les proves d'accés del professorat universitari —objectiu específic de la Moció—, cal que tinguem ben present el marc legal en el qual ens movem. Ni l'actual Llei de reforma universitària, ni el Reial decret 1988/84, que desenvolupa el títol cinquè de la Llei referent al professorat,

no fan cap esment de la llengua que cal emprar en els concursos per a cobrir places de professors ordinaris de les universitats estatals. No hi ha cap impediment legal, doncs —en principi—, perquè els aspirants a cobrir places de professor a les universitats de Catalunya realitzin les proves d'accés en la llengua oficial de la seva elecció. Es dona, però, la circumstància legal que tres dels cinc membres del tribunal corresponent són designats pel Consejo de Universidades entre tots els professors ordinaris de l'àrea de coneixement del conjunt d'universitats de l'Estat espanyol, els quals, en principi, se suposa que no tenen coneixement suficient de la llengua catalana. Malgrat que les universitats catalanes posen a disposició dels aspirants els mecanismes tècnics perquè puguin efectuar les proves en català si és el seu desig, aquests opten, en general, per efectuar-les en castellà. Les inèrcies històriques i els hàbits lingüístics diglòssics adquirits durant dècades i centúries de persecució i menysteniment de la llengua catalana són difícils de trencar; un temor difús, atàvic, s'empara encara de molts ciutadans catalans quan han d'enfrontar-se a un tribunal, sigui de justícia o d'accés a una plaça de professor universitari, i els impelleix a renunciar a l'ús de la llengua pròpia.

Tanmateix, per tal d'afavorir la situació, recordar una vegada més i introduir en una llei general la realitat plurilingüística de l'Estat, el Grup Parlamentari Català a les Corts Generals ha presentat una esmena al Projecte de llei d'actualització de la Llei de reforma universitària per tal que les comunitats autònomes amb llengua pròpia puguin establir els mecanismes adients per garantir que els aspirants a una plaça de professor universitari puguin expressar-se en la llengua oficial que tenim. Aquesta esmena coincideix bàsicament amb el punt primer de la Moció, per la qual cosa no cal dir que li donarem suport. El mateix suport que esperem que rebrà l'esmena per part de tots els grups parlamentaris a les Corts Generals.

En canvi, pel que fa al segon punt, la conscienciació dels aspirants, que és bàsica, no creiem que s'hagi d'aconseguir mitjançant mesures concretes que pressionin aquests —prou pressionats estan ja—, sinó en l'increment de la confiança en l'ús de la llengua pròpia en totes les situacions que el procés de normalització vagi generant. Si es promou per un costat una modificació legislativa, que esperem que prosperi, si per un altre costat s'assegura que els membres del tribunal designats pel Consejo de Universidades que no comprenen suficientment la llengua catalana, quan formen part dels tribunals d'oposicions, disposen del servei de traducció simultània que garanteix la lliure realització d'exercici en la llengua triada pels opositors a l'hora de fer les seves proves, s'asseguren les condicions objectives necessàries per tal que les proves puguin fer-se lliurement en català. Que es faci o no ús d'aquesta llibertat dependrà de l'enfortiment de la consciència lingüística dels universitaris, que el procés de normalització lingüística, forçosament, ha de propiciar.

No tenim dubtes que les actuacions portades a terme des del Comissionat d'Universitats i Recerca conjuntament amb les universitats catalanes han de crear un clima social favo-

nable perquè en un període de temps breu els aspirants facin amb tota normalitat allò que és normal; fer servir a Catalunya, per a les proves i per a totes les altres coses, la llengua de Catalunya.

Senyor Reguant, donarem suport, tal com ja he anunciat, al primer punt de la Moció. No ho farem pel que fa al segon punt. Per tant, senyor president, demanarem votació separada dels dos punts de la Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vila.

Passem a la votació: el primer punt de la Moció.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar dempeus?

Vots en contra?

Abstencions?

El primer punt de la Moció que quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

Se sotmet ara a votació el segon punt de la Moció.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El segon punt de la Moció ha quedat rebutjat per 9 vots a favor, 54 en contra i 22 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(És la una del migdia i cinc minuts.)

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 304 65 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext, SL, Barcelona.

